ಚಿಂತನ

ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್

ಚಿಂತನ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬೆಂಗಳೂರು

ಪ್ರಕಾಶಕರು:
ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
೪೪, ಗವಿಪುರ ವಿಸ್ತರಣ
ಬೆಂಗಳೂರು ೪

ಆಕರ:
https://archive.org/details/in.ernet.dli.2015.364008/page/n39/mode/2up
ಓಸಿಆರ್ ಪರಿವರ್ತನೆ: ವಿಶು [https://vishwakoshaagaara.blogspot.com/]

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ೧೯೫೨
ಬೆಲೆ ರೂ. ೧-೪-೦.

ಮುದ್ರಕರು:
ಶ್ರೀ. ಶೇ.ಗೋ. ಕುಲಕರ್ಣಿ,
ಸಾಧನ ಮುದ್ರಣಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ

ಮುನ್ನುಡಿ

ಸ್ವಭಾವತಃ ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಜೊತೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನಾರೋಗ್ಯ, ಸೇರಿ ನಾನು ೧೯೨೪ ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ, ತೋಚಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಯೋಚಿಸುವುದು ಆ ಯೋಚನೆಯ ಮುಖ್ಯಾಂಶವನ್ನು ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಗುರುತು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದೆನು. ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿ ಹೋದಮೇಲೂ ಈ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಆಗಿನಿಂದ ಈ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಆಗಾಗ ಗುರುತಿಸಿದ ಮಾತನ್ನು "ಚಿಂತನ" ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನರ ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿದೇನೆ.

ಇದು ದಿನ ಬಿಡದೆ ಬರೆದೆ ಒಂದು ಚರಿಯಲ್ಲ; ಒಳಗಿನ ಅಥವಾ ಹೊರಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಯೋಚನೆ ಆರಂಭವಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಲವು ದಿನ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಯಾವುದೊ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆ ನಿಶ್ಚಯ ನೆನಪಿರಲಿ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳ ಸಂಗ್ರಹ. ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಸಂಗತಿಗೆ ಮಧ್ಯೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಹಲವು ದಿನ, ಕೆಲವು ಸಲ ಹಲವು ತಿಂಗಳು, ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಹಲವು ವರುಷ ಕಳೆದದ್ದುಂಟು.

ಈ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಓದುವ ಮಿತ್ರರು ಒಂದೊಂದರ ಮಾತೂ ಯಾವುದೊ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದು ಎಂಬ ವಿವರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಆಯಾ ಮಾತಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಯಾವುದೇ ಟಿಪ್ಪಣಿಗೆ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ ಅರ್ಥ ಆರೋಪ ಆಗುವುದು ತಪ್ಪುತ್ತದೆ.

ಹತ್ತು ಜನರಂತೆ ಬಾಳಿದೆ ವಿಚಾರಪರವಾದ ಒಂದು ಚೇತನ ಜೀವನದ ಮಸಕು ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಕಂಡು ಅರ್ಧ ಕಾಣದ ಒಂದು ದಾರಿಯನ್ನು ನಡೆದ ರೀತಿ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರಬೇಕು. ಎಂದರೆ ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನ ಒಂದರ ವಿಚಾರಪಥದ ನಕ್ಷೆ. ಇದೇ ಚಪಲ, ಇದೇ ಭಯ, ಇದೇ ಚಿಂತೆ, ಇದೇ ಆಸೆ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಜೀವಗಳಲ್ಲಿ ಸದಾ ಮೂಡುತ್ತಿವೆ. ಜೊತೆಯ ಒಂದು ಜೀವ ಇಂಥ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನೆಂದು ಯೋಚಿಸಿತು, ಹೇಗೆ ತೊಳಲಾಡಿತು, ಯಾವ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿತು, ಹೇಗೆ ಸಮಾಧಾನಪಡೆಯಿತು, ಎನ್ನುವುದು ಇಂಥ ಜೀವಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕುತೂಹಲದ ಸಂಗತಿ; ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೂ ಬರಬಹುದು. ಹೀಗಾದೀತೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ, ಹೀಗಾಗಲೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ, ನನ್ನ ಮಾನಸ ಜೀವನದ ಈ ರೇಖಾಪಟವನ್ನು ಸಹೃದಯರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದೇನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು ನಂದನ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಆಷಾಢ ಬಹುಳ ಸಪ್ತಮಿ

ಚಿಂತನ

ಲೋಕ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿದೆ; ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿದ್ದಿರುವುದು ಅದನ್ನು ಕುರಿತ ನನ್ನ ಕಲ್ಪನೆ.

ಪೂರ್ವ ವಯಸ್ಸಿನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಬದುಕಿರುವುದೇ ಒಂದು ಸಂತೋಷ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಈಗಲೂ ಆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು; ಜೊತೆಗೆ ಜೀವನ ಎನ್ನುವುದು ಸೇವೆಗಾಗಿ, ಪೂಜೆಗಾಗಿ, ಅನುಗೃಹೀತ ಆಗಿರುವುದನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಇರಬೇಕು.

ಶಂಕೆ ಹತ್ತಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು: ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿದೆ, ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ನಿಜ.

ಸದಾ ನಾನು ಬಾಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹರ್ಷಯುಕ್ತವಾದ ಭಾವದಿಂದಿರಬೇಕು. ದೇವರು ನನಗೆ ತುಂಬು ಒಳಿತನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ; ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ದೇವರು ನನಗೆ ನೀಡಿರುವ ಸಂಪತ್ತು ಅವನು ನನಗೆ ನೀಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುವ ಸಂಪತ್ತಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋಪಟ್ಟು ಮಿಗಿಲಾಗಿದೆ.

ಇದು ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅವನು ಎಂದೂ ನನ್ನ ಕೈಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ; ಈಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ.

ಇದು ಅಹಂಕಾರದ ಮಾತಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಾನೆಷ್ಟು ದೇವರೆಷ್ಟು! ಆದರೆ ಅವನು ಎಂಥ ಕೃಪಾಳು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅರಿತರೆ ಅವನು ಜೊತೆಗಿರುವನೆನ್ನುವುದು ಸೋಜಿಗ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಉಳಿದವರಿಗೋ? ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾನು ಕಾಣೆ. ಅವನು ಅವರ ಜೊತೆಗೂ ಇರಬೇಕು. ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರುಂಟು? ಏನುಂಟು?

ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ: ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಈಷದಪಿ ಹಿಂತೆಗೆಯಬಾರದು. ಅಂಥ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಶುಭವೇ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ; ಅಶುಭ ಬರಲಾರದು.

ದೇವರೇ ಬೆಳಕು ತೋರುವವನು. ಅವನೇ ನಡಸುವವನು. ಇದು ಒಳಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಣುವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಅವನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು. ಆ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಅವನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು.

ಅವನಿಂದ ಹೊರತಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ಹೊರತಾಗಿ ಶಕ್ತಿ ಒದಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಸತ್ಯ ಇದೇ

ನಾನು ಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ, ಅವನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು. ದೇವರಿಗೆ ನನ್ನ ಸೇವೆಯಿಂದೆ ಆಗಬೇಕಾದ ಪ್ರಯೋಜನ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ; ನನಗೆ ಇದೆ.

ಆದಕಾರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅವನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಅವನನ್ನು ನಂಬಿ ನಡೆಯುತ್ತೇನೆ; ಆಗ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಅಪಾರವಾಗಿ ಒದಗುತ್ತದೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ; ಒಳ್ಳಿತಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನೇ ಅದನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಜ್ಞಾನ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ; ಭಕ್ತಿ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ; ಕರ್ಮ ಸಿದ್ಧಿ ಸರಳ. ಸದ್ಯ ಕೈಗೆ ಕಾದಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.

ನಿತ್ಯಕರ್ಮದ ಕ್ರಮ ಯಾವುದಿದೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ಬಿಡದೆ ನಡೆಯಬೇಕು. ನನ್ನ ಧರ್ಮದ ಆದ್ಯರು ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡರು.

ಬೆಳಕು ಮೂಡುತ್ತದೋ, ಮೂಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಇದನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಬೇಕು? ದೇವರು ಕರುಣಿಸಬೇಕು, ಅದು ಮೂಡಬೇಕು. ಆದರೆ, ಅದು ಮೂಡಿದರೂ ಗಮನಿಸದೆ ನಾನು ಕೆಡಬಾರದು.

ಆದಕಾರಣ ಯಾವುದೇ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದಾಗ ನಾನು ನನ್ನ ಹಿರಿಯರನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತೇನೆ; ಅವರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಹೆರವರ ದುಃಖವನ್ನು ಕಂಡ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಭೀತಿ ಪಡುವುದು ಕೂಡದು. ಆ ದುಃಖವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿವಾರಿಸಿಯೇನು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಕೈಯಲ್ಲಾದದ್ದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಈ ದಿನ ನಿನ್ನೆ ಅಲ್ಲ ಈ ಬಾಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬರದಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆಯ ಯೋಚನೆ ಇಂದಿನ ಬಾಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬಾಳಿನ ಸಂಗತಿ ಈ ಬಾಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಳಿತಾಗಿ ಬಾಳಲು ಈ ದಿನವೆ ತೊಡಗು. ಈ ದಿನ ಆದರ ಅವಕಾಶ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಎಂದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋಗಿರುತ್ತದೆ.

ಬೇರೆ ಬಾಳಿನ ಬೇನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಿನಗಾಗಿ ನೀನು ಅಂಜುವೆಯೇನು? ಆ ಬೇರೆಯ ಬಾಳಿನ ಆನಂದವನ್ನು ನೋಡಿ ನೀನೂ ಆನಂದವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವೆಯಾ?

ಇನ್ನೊಂದು ಜೀವಕ್ಕೆ ಕನಿಕರ ತೋರಲು ನಾಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ: ನಿನಗೆ ಕನಿಕರ ತೋರಲು ದೇವರು ನಾಚಿದರೆ ನಿನ್ನ ಗತಿಯೇನು?

ಭೂತವಾದದ್ದನ್ನು ಭೂತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕಟ್ಟುವುದು ಬೇಡ. ಈ ಹೊತ್ತನ್ನು ಕುರಿತು ಭೀತಿ ಬೇಡ.

ಆದದ್ದರಲ್ಲಿ ಒಳಿತು ಯಾವುದು ಅದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿನ ಯಾವುದು ಒಳಿತು ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದೆ ಒಳಿತಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಭಗವಂತನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ ಎಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

ದೇವರು ನನಗೆ ದಯಪಾಲಿಸಿರುವ ಮೈ, ಮನಸ್ಸು, ಆತ್ಮ, ಸಂಕಲ್ಪ ಈ ಯಾವುದರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ನಾನು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಬಳಸಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ನಾನು ನನ್ನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಅಧೀರನಾಗಲೊಲ್ಲೆ. ಗತಕಾಲ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯಕವಾಗಿ ಇದ್ದಿದೆ! ಅನಾಗತವನ್ನು ಕುರಿತು ಏಕೆ ಶಂಕೆ ಪಡಲಿ?

ನಿನ್ನೆ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದೆನಲ್ಲವೆ? ಇಂದು ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮರಳಿ ತಪ್ಪುವುದು ಬೇಡ.

ನಿನ್ನೆ ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಂಜಿ ನಡೆದೆನಲ್ಲವೆ? ಈ ದಿನ ನಾನು ಅಂಜಲೊಲ್ಲೆ. ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತೇನೆ.

ಸರ್ವದಾ ಭಾವನೆ, ಮಾತು, ಕ್ರಿಯೆ ಒಳ್ಳಿತೇ ಆಗಲಿ.

ನಾನು ಎಲ್ಲರಂತೆ ಒಬ್ಬ. ಎಲ್ಲರಂತೆ ಬಾಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು.

ನನಗೆ ಸುಖಿಯಾಗುವ ಅಭಿಲಾಷೆ. ಸುಖಿ ಹೇಗೆ ಆದೇನು? ಸುಖಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅತಿಯಾಗಿ ಯೋಚಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ. ನಾನು ಸುಖಿಯಾಗುವ ದಾರಿ ಇತರರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸುಖ ನೀಡಿಯೇನು ಎಂದು ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿದೆ.

ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಎಲ್ಲ ತಪ್ಪು ಎಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಡವಿಹಾಕು. ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿನ ಯೋಚನೆಯ ಬಹುಭಾಗ ಹುಚ್ಚುಹುಚ್ಚು; ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಹಾಕುವ ಯೋಚನೆ.

ಸಂಕಲ್ಪದ ಶಕ್ತಿಗೆ ಗಾಂಧೀಜೀ ನಿದರ್ಶನ. ಅವರ ಸಂಯಮದ ನೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದಂಶ ಸಿದ್ಧಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವಾದೀತು. ದೇವರು ನಮ್ಮ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದಾನೆ; ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಿ, ಏನೆಂದು ಯೋಚಿಸಲಿ, ಏನು ಆಗಲಿದೆ, ಎಂದು ಸರ್ವದಾ ಚಿಂತಿಸುವುದು ಒಳ್ಳಿತಲ್ಲ.

ಹೀಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಕಲ್ಪಿಸುವುದೇ ಆದರೆ, ಒಳ್ಳಿತನ್ನೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊ.

ಆತ್ಮಪರೀಕ್ಷಣ ಒಳ್ಳೆಯದು; ಆದೆರ ಅದು ಬಹು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಇದು ಸತ್ಯ. ಬಾಳನ್ನು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಾಳುವುದಕ್ಕೆ, ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಲ್ಲ.

ಹೇರಳವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎದುರಿಗೆ ಒಗಟೆಗಳ ಬುಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಂತೆ. ಬಾಳಿನ ಉದ್ದೇಶ ಇವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲದೆಯೊ ಬಾಳುವೆ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ. ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಳಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ.

ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಥ ತಿಳಿವು ಆವಶ್ಯಕವೂ ಅಲ್ಲ.

ಅಂದಂದಿನ ಕರ್ತವ್ಯದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಂದಂದು ಮಾಡಿ, ಅದರ ವಿಷಯ ಬಹಳವಾಗಿ ಚಿಂತೆ ಮಾಡದೆ ಇರಬೇಕು. ಇದೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಜೀವನ.

ಈ ಯೋಚನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಈ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ್ದುಂಟು. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಮನಮುಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭದ ನಮ್ಮ ಹಿಂಜರಿವು ಕಾಳಿದಾಸನ ದುಷ್ಯಂತ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಶಕುಂತಲೆಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅನುಭವಿಸಿದಂಥದು. ವಿಧಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾರವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತದೆ: ಅದು ಹಾವೋ ಎಂದು ನಾವು ಅಂಜುತ್ತೇವೆ.

ನನ್ನ ಸುಖ, ನನ್ನ ಕಷ್ಟ, ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವ ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ನಡೆ ತಪ್ಪಬಹುದು. ಪರರ ಕಷ್ಟ ಪರರ ಸುಖವನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಹೆಜ್ಜೆ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಡೆ ತಪ್ಪಬಹುದು. ಕರ್ತವ್ಯ ಮುಂದಾದಾಗ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಂದಿನ ಯಾವುದೇ ಸಂಗತಿ ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ದಿನದ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕ್ಷಣವನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದರೆ ಆ ಕ್ಷಣ ಮರಳಿ ಬಂದಿತು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊ.

ಬೇರೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಕ್ಷಣದ ನೆನಪನ್ನು ತಂದರೆ ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ದಾಟಿದ್ದಾಯಿತು ಎಂದುಕೊ.

ದಿನವೂ ನಾವು ಇದನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು: ಹಿಂದಿನದು ಕೆಟ್ಟದೇನಿದ್ದಿತು ಅದೆಲ್ಲ ಕಳೆದಿದೆ, ಒಳ್ಳಿತೇನಿದ್ದಿತು ಅದೆಲ್ಲ ಉಳಿದಿದೆ.

ಹೀಗೆನ್ನಲು ಕಾರಣ ಇದು: ಕೆಟ್ಟುದು ನಶ್ವರ, ಒಳ್ಳಿತೇ ನಿತ್ಯ.

ದೇವರು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಒಳ್ಳೆಯನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಆಚಾರ್ಯರುಗಳು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಅವನು 'ಪಿತಾ' ಮತ್ತು 'ಕ್ಷಮಿಣಾಂ ವರ'.

ದೇವರು ನನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ತುಂಬ ಒಳ್ಳಿತರಿಂದ ತುಂಬಿದಾನೆ. ಅವನು ಇದನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದು ನನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಇತರರಿಗಾಗಿ. ಇದು ನನಗೆ ನೆನಪಿರಬೇಕು.

ಒಡೆಯನ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆನಂದದಿಂದಿರು. ಅವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿದಾನೆ, ಕೃಪಾಳುವಾಗಿದಾನೆ ನೀನು ಆನಂದಿಸಲೆನ್ನುವುದು ಅವನ ಅಪೇಕ್ಷೆ.

ದೇವರು ನನಗೆ ಒಂದು ತೊಲ ನಿತ್ರಾಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಜೊತೆಗೆ ಹತ್ತು ತೊಲ ತ್ರಾಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದು ತೊಲ ಭಯದೊಂದಿಗೆ ಹತ್ತು ತೊಲ ಧೈರ್ಯ, ಒಂದು ತೊಲ ಸಂದೇಹದೊಂದಿಗೆ ಹೆತ್ತು ತೊಲ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ನೀಡಿದಾನೆ.

ದೇವರು ಈ ಬಾಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂದಿದಾನೋ, ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತುಡಿಯುತ್ತದೆ. ಆಗ ನಾನು ಹಿರಿಯನೊಬ್ಬ ಇಂಥದೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಮಾತನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತೇನೆ: 'All is, if I have grace to use it so, as ever in my great Taskmaster's eye.'

ದುರ್ಬಲವಾದ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಹು; ಚುರುಕಾಗು; ಕೆಲಸ ಮಾಡು; ವೃಥಾ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಒದರಿ ಬಿಸುಡು.

ನಾವು ಮಾಡುವ ಅನೇಕ ಯೋಚನೆ ಇಲ್ಲದ ಒಬ್ಬ ಹಗೆಯನ್ನು ಮೂರ್ತಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕಾದುವ ರೀತಿಯದು. ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಪಯೋಗದ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತೂ ಉಂಟು.

ಎಷ್ಟು ಸಾರಿ ನಾವು ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ತೊಡಗುತ್ತೇವೆ! ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಅದು ಸಾಲದೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೆಟ್ಟದು ಆದೀತೋ ಎಂದು ವೃಥಾ ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಭಯವಿಲ್ಲ.

ನನಗೆ ನಿನ್ನೆಯ ಮಾತೇಕೆ? ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾತೇಕೆ? ನಾಳೆಯ ಮಾತೇಕೆ? ಈ ಕ್ಷಣ ಆದಷ್ಟು ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ನನ್ನ ಕೆಲಸ.

ಅಂಜಿಕೆ, ಶಂಕೆ, ಹಿಂಜರಿವು, ಇವು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನರ್ಥಗಳು. ಅವುಗಳ ಮೂಲ ಹಿಂದನ್ನೂ ಮುಂದನ್ನೂ ನೋಡುವುದು. ಇದೇ ಅಜ್ಞಾನ. ಈ ಅಜ್ಞಾನದ ತೆರೆಯನ್ನು ಕಳೆಯೆಂದು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡು.

ಅರಿಯುವ ಯಾವ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇದೆಯೆಂದು ನಾವು ಹಿಂದಾದದ್ದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ? ಅಥವಾ ಕಾಣುವ ತೀವ್ರ ದೃಷ್ಟಿ ಇದೆಯೆಂದು ಮುಂದಿರುವುದನ್ನು ನಿಟ್ಟಿಸೋಣ? ಈ ಹೊತ್ತು ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್ ಏನನ್ನೊ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯಿರುವಂತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು.

ಆಲಸ್ಯವನ್ನು ಗುಡಿಸಿ ಎಸೆ; ನಿತ್ರಾಣವನ್ನು ತುಳಿದುಬಿಡು; ಹರ್ಷ ಚಿತ್ತನಾಗು; ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಮಾಡು.

ಅಧೈರ್ಯವೀಗ ಬಾಳಿನ ಹಿರಿಯ ತಲೆಬೇನೆ ಅಧೈರ್ಯವನ್ನು ಒಲ್ಲೆನೆಂದು ಒದರು.

ಮಾಡಲು ಕೆಲಸ ಒದಗಿದಾಗ 'ಕರಿಷ್ಯೇ' ಎನ್ನು. ಅದೇ 'ಕರೋಷಿ'.

ತಪ್ಪು ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಾಡಬೇಡ ; ಅಧೀರ ಭಾವನೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಎಡೆಕೊಡಬೇಡ.

ಯೋಚನೆ ಒಳಿತಾದರೆ ಅದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಮಾಡಬೇಡ.

ಸಂಕಲ್ಪವೆಲ್ಲ ಭಗವಂತನಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ. ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ತಡೆಯಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ.

ಅಧೀರ ಚೇತನದ ಪ್ರೇರಣೆಗಳಿಂದ ಕಂಗೆಡಬೇಡ. ಅವು ಮರೆಯ ಹಗೆಗಳು. ಅವನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆ, ವಿಚಾರ ಖಡ್ಗದಿಂದ ಕಡಿ. ಆಮೇಲೆ ಭಯವಿಲ್ಲ.

ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಯಾವುದೇ ತರದ ಶಂಕೆಯಾದಾಗ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅದರ ರೂಪನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಕೊ. ವಿಚಾರ ಮಾಡು. ಅದು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಳ್ಳೆಯವನೆಂದು ಕಂಡರೆ ಸಾಲದು ಒಳ್ಳೆಯವನು ಆಗು.

ಇದು ಹೆರವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕಂಡೀತು ಎಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಯೋಚಿಸಬೇಡ.

ಊಹೆಯ ಬುದ್ಧಿವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನಾನು ಹಾಗಿದ್ದೇನೆಯೇ ಎಂದು ಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಡ. ಒಂದೊಂದು ಕ್ಷಣವೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆದುಕೊ, ಆಗ ನೀನೆ ಆ ಊಹೆಯ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗುವೆ.

ಯಾವನೂ ತಾನು ಹೊರತು ಬೇರೊಬ್ಬನಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಆಗಿರುವ ನೀನು ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ನಿಲುಕುವ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟು.

ದೈವ ಸಂನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೊಬ್ಬನಂತೆ ಇರಲು ಬಯಸಬೇಡ, ನಿನ್ನ ದೈವಕ್ಕೆ ನೀನು ಅರ್ಪಿಸಬಹುದಾದ ಅನರ್ಘವಸ್ತು ಆದಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೀನು ಬಾಳಿದೆ ನಿನ್ನ ಬಾಳು.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅಧೋಮುಖವಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿವೆ, ಊರ್ಧ್ವಮುಖವಾದ ಪ್ರೇರಣೆಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲ ಜೀವನವೂ ಇವುಗಳ ಹೋರಾಟ. ಎಷ್ಟೇ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಆದರೂ ಪ್ರೇರಣೆಗಳು ಗೆಲ್ಲುವುವು.

ನಾನು ಬಹು ಉತ್ತಮ ಜೀವಿಯಲ್ಲ, ಬಹು ಅಧಮನೂ ಅಲ್ಲ; ಸಾಮಾನ್ಯ ಚೇತನದ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ. ಈ ಗುಂಪಿನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ದುಡಿಯಬೇಕು.

ವ್ಯರ್ಥವಾದ ಯೋಚನೆ ಒಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲಬೇಡ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಭಯಬರುವುದು ಅದನ್ನು ಗೆದ್ದು ಧೀರನಾಗುವ ಸಲುವಾಗಿ. ಸಂದೇಹ ಬರುವುದು ಅದನ್ನು ಜಯಿಸಿ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ.

ನನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಡ, ಕೆಟ್ಟುದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕಾಪಾಡು, ಎಂದದ್ದು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಜೀವನ ಚೆನ್ನವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಇದನ್ನು ಮಾಡು, ಇದನ್ನು ಬಿಡು, ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸು, ಹೀಗೆಂದು ನಂಬು, ಇವೇ ಮುಂತಾದ ವಿವರಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು; ಅದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು; ಹಾಗೆಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕು; ಹಾಗೆಂದು ನಂಬಬೇಕು.

ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತೂ ಜೀವನ ಹೇಗಿರಬೇಕೊ ಹಾಗಿದೆ ಎನ್ನು. ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಏನಿದೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡು.

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪೂರ್ವಕ ದುರ್ಬಲ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತೆಸೆ, ಬಲ ಕೂಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ದಾರಿ.

ಉದಾತ್ತವಾಗಿ ಯೋಚಿಸು. ಉದಾತ್ತವಾಗಿ ನುಡಿ. ಉದಾತ್ತವಾಗಿ ನಡೆ. ಇದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾಡು, ದಾರಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಸಾವು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯದ ಮಹಾ ಸಂಭಾವನೆ ಆಗುವಂತೆ ಬಾಳಬೇಕು.

ಕ್ವಾಹಮತ್ಯಂತದುರ್ಬುದ್ಧಿಃ ಕ್ವಚಾತ್ಮಹಿತವೀಕ್ಷಣಂ ಯದ್ಧಿತಂ ಮಮ ದೇವೇಶ ತದಾಜ್ಞಾಪಯ ಮಾಧವ.

ಕಳೆದ ಕಾಲ ಚೆನ್ನವಾಗಿದ್ದಿತು: ಅದನ್ನು ನಾನು ಆಗಾಗ ತಪ್ಪು ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕೆಡಿಸಿದೆನು. ಸದ್ಯದ ಕಾಲ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ: ಇದನ್ನೂ ನಾನು ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಡಿಸುತ್ತಿದೇನೆ. ಬರುವ ಕಾಲ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ: ತಪ್ಪು ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಅದೂ ಕೆಡಬಾರದು.

ಅಧೈರ್ಯಪಡಿಸುವ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮರೆ. ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯ, ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಅಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆತಾಗಿ ಬಾಳು. ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಜೀವನವನ್ನು ಸವಿ. ನಿನ್ನ ಜನರ ಸೇವೆ ಮಾಡು. ಅಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ.

ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಅತ್ಯುನ್ನತ ರೀತಿಯಿಂದ ನಿನ್ನ ನಡತೆ ತಪ್ಪುವಂತೆ ಕಂಡಾಗ, ಒಲ್ಲೆ ಎನ್ನು.

ಪತನವನ್ನು ಹೀಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒಲ್ಲೆ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಶಕ್ತಿ ಕೂಡುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದೋ ರೀತಿ ಒಳ್ಳಿತೆಂದು ಕಂಡರೆ ಅದನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ಬೆಳಸಿಕೊ.

ನಿನ್ನ ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿ ನಿನ್ನ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒದಗಿದೆ.

ಕೆಲವು ವೃಥಾ ಯೋಚನೆಗಳು, ಕೆಲವು ಪ್ರಯೋಜಕ; ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಮಾತುಗಳು, ಕೆಲವು ಒಳ್ಳೆಯವು; ಕೆಲವು ಅಸಾಧು ಕೃತ್ಯಗಳು ಕೆಲವು ಸಾಧು.

ಹಿಂದಿನದೆಂಬ ಕಾಲ ಇವುಗಳ ಒಂದು ಮೂಟೆ. ಮುಂದಿನ ಕಾಲವೂ ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಏನೂ ಆಗಲಾರದು. ಆದರೂ ಪ್ರಯಾಸಪಟ್ಟು ಸಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿಸು.

ವೃಥಾ ಭೀತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾಳು ಆಣಿಮುತ್ತು. ಸ್ವಾರ್ಥ ಕಡಿಮೆಯಾದೊಡನೆ ಸುಖ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಭೀತಿ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಬೆನ್ನು.

ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡು. ದುಡಿಮೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸು. 'ನ ಹಿ ಕಲ್ಯಾಣಕೃತ್ ಕಶ್ಚಿತ್ ದುರ್ಗತಿಂ ತಾತ ಗಚ್ಛತಿ.'

ಬರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಈ ಮೊದಲು ತಪ್ಪಿನಡೆದ ಲೆಕ್ಕ ಅಳಿಸಿಹೋಗುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಈ ದಿನ ಈ ಮೊದಲಿನಷ್ಟೇ ಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅದರೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಡಿಮೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನಾನು ವ್ಯವಹಾರದ ಭಾರವನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಹೊತ್ತು ಬಗ್ಗಿರುವುದು.

ಮೈಯಾಗಲಿ, ಮನಸ್ಸಾಗಲಿ, ಆಯುಧಗಳು ಮಾತ್ರ. ನಾವು ಮಾಡು ಎಂದದ್ದನ್ನು ಅವು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಎರಡೂ ನಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿವೆ.

ಇವನ್ನು ತಿದ್ದುವುದಾದರೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ತಿದ್ದುವುದೆನ್ನುವುದು ಯಾವುದಿದೆ ಅದು ಸುಲಭವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಅವು ಈ ಮೊದಲು ಆದ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ; ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದಕಾರಣ ಮೈ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದು ಕಷ್ಟ ಎಂದು ನಮಗೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ನಿಜದಲ್ಲಿ ಈ ತಿದ್ದುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಈ ಮೊದಲು ತಿದ್ದಿದಂತೆ ಅವು ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ.

ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಅವನ್ನು ನಾದುತ್ತ ನಿಂತರೆ ಅವು ನಾವು ಬಯಸಿದಂತೆ ನಡೆಯುವುವು.

ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೋಡಿದರೆ ನಾನು ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕಾದದ್ದು ಊಟದಲ್ಲಿ; ಉಳಿದಂತೆ ನಾನು ನನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ದುಡಿಯಬಹುದು. ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು, ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಯಿತು, ಎನ್ನುವುದು ಬರಿಯ ಮಾತು.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಯುಕ್ತವಾದ ನಿಲುವು ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಭಾವನೆ ಮುಂದಾಗಬಾರದು.

ನಾವು ಜೀವನದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಉಳಿದ ಬಾಳಿನ ಕೆಲಸ.

ಈ ಮೊದಲು ನನಗೆ ದುರ್ಬಲವಾದ ಆಲೋಚನೆ ಬಂದದ್ದುಂಟು. ಬಂದುವು ಹೋದುವು: ಅವು ಮರಳಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಮ್ಮತಿಯಿಲ್ಲ.

ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ಹರುಕು ಅಂಗಿಯಂತೆ ಕಳಚಿ ಹಾಕು.

ಲಾಭಸ್ತೇಷಾಂ ಜಯಸ್ತೇಷಾಂ ಕುತಸ್ತೇಷಾಂ ಪರಾಭವಃ ಯೇಷಾಂ ಇಂದೀವರಶ್ಯಾಮೋ ಹೃದಯೇ ಸುಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಃ.

ಜನ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ದೇವರುಂಟು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ; ನಿಜವಾಗಿ ನಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕೃತಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಾವು ದೇವರಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ದೇವರನ್ನು ಗೋಪಾಲನೆಂದೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಗೋವುಗಳೆಂದೂ ವರ್ಣಿಸಿದರು. ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇದು ನಿಜ. ನಾವು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮನೆಮಕ್ಕಳ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಿಂದ ಅವನು ಲೋಕವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದಾನೆ.

ನಾವು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆ, ಚೇತನವೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಪರಿಚಿತವಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು; ಅದರಲ್ಲೂ ದೇಹವಾಗಿ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು. ದೇವರು ಸದಾ ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿದ್ದಾನೆ: ನಮಗೆ ಪರಿಚಿತವಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ.

ನಾವು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಇನ್ನೊಂದು ತಪ್ಪು, ಸಂಭಾಷಣೆಯೆಲ್ಲ ಮಾತಿನಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದಿರುವುದು. ಮನಸ್ಸು ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ನುಡಿಯಿತು ಎನ್ನುವುದುಂಟು. ಅಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ 'ನುಡಿ' ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೆ ಬರಿಯ ರೂಪಕ ಆಗುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇಂಥ ಕಡೆ 'ನುಡಿ' ರೂಪಕವಲ್ಲ; ನಿಜದಲ್ಲಿಯೂ ನುಡಿ.

ಇಂಥ ತಪ್ಪುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡೆವಾದರೆ ನಾವು ದೇವರನ್ನು ಮುಟ್ಟಲೂಬಹುದು. ಅವನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಲೂಬಹುದು.

ನನಗೆ ಇದು ತೋಚಿದೆ. ಆದರೂ ನಾನು ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಂದ ಇನ್ನೂ ದಾಟಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ನಾನು ದೇವರ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿರುವುದೂ ಅವನು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಲಾಲಿಸಿರುವುದೂ ಅದೆಷ್ಟು ಸಾರಿ! ನೆನೆದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಬಹು ಎಳೆಯ ಹುಡುಗ. ಶಿವಾರಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ: ಆಗ ಒಂದು ಸಲ.

ಒಂದು ದಿನ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಪುರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಾಮಯ್ಯನವರ ಮನೆಯ ಬಳಿ ನಡೆಯುತ್ತ, ಬಾಳು ಚೆನ್ನವಾಗಬೇಕಾದರೆ ದೇವರು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬೇಕೇ ಎಂದು ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ: ಆಗ ಒಂದು ಸಲ.

ಒಂದು ಸಲ ನಾನು ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆಂದು ಹೋದಾಗ.

ಅದರ ಮಾರನೆಯ ವರುಷ ಮತ್ತೆ ನಂಜನಗೂಡಿಗೆ ಹೋದಾಗ.

ಒಮ್ಮೆ ತಿರುಪತಿಯಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ತಿರುಮಂಜನಕ್ಕೆ ನೀರನ್ನು ತರಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ತುಂಬ ಬಯಕೆ ಆದಾಗ.

ಮರಳಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ದೇವರ ಪ್ರಸಾದದ ಪಾಯಸವನ್ನು ಬಯಸಿದಾಗ.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಛತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಳೆಯ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನು ಹಸಿದುಕೊಂಡಿರುವ ವೇಳೆ ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ.

ದೈವ ಇಚ್ಛಿಸಿದಾಗ ಅದರ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಇಂಥ ವ್ಯವಹಾರ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯರ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರೇರಣೆ ಈ ರೀತಿ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಾಯುವುದುಂಟು. ಇದನ್ನೇ ಇರಬೇಕು, ಪಶ್ಚಿಮದೇಶಗಳ ಜನ telepathy ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ಸಲ ಮಂಜೇಶ್ವರದ ಅನಂತರಾಯರು ನನ್ನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ, ನಾನು ಅವರ ವಿಷಯಕ್ಕೆ, ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಒಲೆದಾಗ ಹೀಗಾಯಿತು.

ಶ್ರೀ ಬಿಂದೂರಾಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಎರಡು ಸಲ ಆದದ್ದುಂಟು.

ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಸಲ ನಾನು ಶ್ರೀ ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಬಹು ಹೊತ್ತು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಪಿಕ್‌ಟೀಟಸನನ್ನು ಕುರಿತ ಮಾತನ್ನೆತ್ತಿದೆವು-

ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಜೊತೆಗಾರರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದ ಹಿಂದೆ ಬಂದ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸದ ಬೇರೆಯದಾದ ಒಂದೇ ಸಂಗತಿ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು.

ಇದು ಆಗಿರಬಹುದು ಹೇಗೆ? ನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸು ಒಂದೇ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಭಾವ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ.

ಅನುಕೂಲವಾದ ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಎಂಥವು ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿದರೆ ನಾವು ಉದ್ದೇಶ ಪೂರ್ವಕ ಈ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲದರಿಂದ ನಾನು ಸದ್ಯ ಗ್ರಹಿಸುವ ಸಂಗತಿ ಇಷ್ಟು: ನಮ್ಮ ಯಾವ ಒಂದು ಮನಸ್ಸೂ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಒಂದು ಮಹಾ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಂದು ತಾಕು, ನಾವು ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ.

ನಮ್ಮದು ಎಂಬ ಮನಸ್ಸು ತೀರ ನಮ್ಮದೇ ಆಗಿರದ ಈ ಗತಿಯನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಕೆಟ್ಟುದೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಹಾಗೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ದೇವರದಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಈಗ ನನಗೆ ತುಂಬ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತರುತ್ತದೆ.

ಆ ಸಮಾಧಾನದ ತಳಪಾಯ ಇದು. ನನಗೆ ಇಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಅವನು ಅದೆಂಥ ಕೃಪಾಳು! ಈ ವರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡ ಆ ಕೃಪೆ ಮುಂದೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನಿದೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿರುವಾಗ, ಅಥವಾ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವಾಗ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹು ಸುಲಭ.

ಯಾವುದರಿಂದ ಕಾಯಬೇಕು ಎಂದರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಕಾಯಬೇಕು, ಎಲ್ಲದರಿಂದಲೂ ಕಾಯಬೇಕು.

ದುರ್ಗತಿಯ ಅಧಃಪಾತಾಳದಿಂದ ಸದ್ಗತಿಯ ಉಚ್ಚ ಶೃಂಗದವರೆಗಿನ ಯಾವ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಮಗೆ ದೇವರ ರಕ್ಷೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕು.

ಸದ್ಗತಿಯ ಉನ್ನತ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ರಕ್ಷಕ ಹಸ್ತ ಇಲ್ಲದೆ ಕ್ಷೇಮವಿಲ್ಲ, ಜಯವಿಜಯರಿಗಿಂತ ಎತ್ತರದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಇದ್ದಾರು? ಆದರೇನು, ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಅವರು ಉರುಳಿದರು. ಇನ್ನು ಕಡಮೆಯ ಸ್ಥಳಗಳ ಮಾತೇನು!

ನೀನೇನು ಅರ್ಜುನನಲ್ಲ, ಭೀಮನಲ್ಲ, ನಿಜ. ಆದರೂ ನಿನ್ನದು ಎಂದು ಒಂದು ಬಾಳುವೆಯಿದೆ. ನೀನು ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು. ಹೇಗೋ ಬಾಳಿ ಅದನ್ನು ಅಕಲಾಯ ಮಾಡಬಾರದು.

ನನ್ನ ಬಾಳು, ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು, ಎಂದು ನೀನೆಂದರೆ, “ಎಲಾ ಇವನ ಪೊಗರು ಇಷ್ಟು!” ಎಂದು ದೈವ ಎಣಿಸೀತು, ಎಂಬದಾಗಿ ಅಂಜಬೇಡ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನಿನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ನಿನ್ನದೆಂದು ತಿಳಿದು ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳುವುದೇ ದೈವಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟ. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿರುವುದೇ ಆ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧ.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡುವ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಎಂದರೆ ದೇವರನ್ನು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬಾರಿ ನೆನೆಯದೇ ಇರುವುದು; ಅಥವಾ ನೆನೆದೆವು, ಅವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಯಸುವುದು. ದೇವರು ನಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಸಾವಿರ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ: ನಾವು ಅವನನ್ನು ನಿರಾಕಾರನೆಂದು ಭಾವಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಅನಂತನಾದ ಅವನು ಸಾಂತನಾಗಿ ನಮಗೆ ಒದಗುತ್ತಾನೆ: ನಾವು ಅವನ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುಮಾಡಿ ತೊಳಲುತ್ತೇವೆ. ದೇವರು ನಿರಾಕಾರ ಹೌದು, ಅನಂತ ಹೌದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಗೆ ನಿಲುಕುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅವನೇ ಕರುಣಿಸಿ ಕಿರಿದಾಗಿ ರೂಪಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದರೆ ನಾವು ನೋಡದೆ ಇರಬೇಕೆ? ಗುರುತಿಸದೆ ಇರಬೇಕೆ?

ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೂ ತನ್ನ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಏಕ ಸೂತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಒಳನೋಟದ ಸ್ವಭಾವದವನು ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಮೂರು ಕ್ಷಣ ಏಕ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಯೋಚಿಸಲಾರದ ಹೊರನೋಟಕಾರ ತನ್ನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲೋಕ ಇರುವುದನ್ನು, ಅದು ಹೊರಗಿನ ಲೋಕಕ್ಕಿಂತ ಕಿರಿದಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಎರಡನೆಯ ಮಗು ತುಂಬ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದು ಉಳಿಯುತ್ತಾಳೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಭಯ ಆದಾಗ ನಾನು ದೇವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ನಾವೇನು ಇವಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೊ, ಎಂದು ಕೇಳಿದೆನು. ದೇವರು ಮಗವನ್ನು ನಮಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಮರಳಿ ಇನ್‌ಫ್ಲುಯೆಂಜಾ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದಾಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ದೇವರತ್ತ ತಿರುಗಿತು. ಮತ್ತೆ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾವಿರದೊಂಬೈನೂರ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟಾಗ ಒಮ್ಮೆ ತೊಂದರೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಾನು ದೇವರ ಕಡೆ ಮುಖಮಾಡಿದೆನು. ದೇವರಿಗೆ ನಾವು ಬೇಕಾಗಿ, ತೊಂದರೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರತು ನಾವು ಅವನ ಕಡೆ ತಿರುಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ, ಅವನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಇಲ್ಲ ನಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬೇಕು ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಕೈ ಬಿಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಯಾವುದು ಇಷ್ಟ? ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಕಷ್ಟವೆನ್ನುವುದೆಲ್ಲ ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭ. ಬೇಕಾದ ಕಷ್ಟ ಬರಲಿ ನಾವು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಡಲೊಲ್ಲದೆ ದೇವರು ಕೈ ಬಿಡುವುದು ನಮಗೆ ಬೇಡ.

ಆ ಕಷ್ಟವೆನ್ನುವುದೂ ಅಷ್ಟೆ: ದೇವರತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡುವವರೆಗೆ ಅದು ದುಸ್ತರವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮುಖ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅದು ಸಹ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾನವನಿಗೆ ದೈವದ ಕಂಠ ಕೇಳಬಂದಿದೆ.

ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಮುಖದಿಂದ, ಅದು ಮೊಳಗಿತು ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ: ಆ ಭಾಷೆ ಮುಖಗಳು ಯಾವವೇ ಆದರೂ ಕೇಳಬಂದ ಕಂಠ ದೈವಿಕವೇ ಸರಿ.

ಗಾನದಲ್ಲಿ 'ಋಷಭ' ಸ್ವರ ಇದೆ. ರಾಗ ಯಾವುದಾದರೇನು? 'ಋಷಭ' 'ಋಷಭ'ವೇ. ಕೇಳುವ ಶಬ್ದ ಬೇರೆಯಾಗಿರಬಹುದು: ನುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸ್ವರ ರಿ, ಗ, ಮ. ಶಬ್ದ ಸ್ವರವನ್ನು ಹೊದೆದಿದೆ; ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಮರೆಸಿದೆ.

ಈ ಮಾತು ಬೇರೆ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಗಂಡಿನ ಒಡಲು ಹೆಣ್ಣಿನ ಒಡಲು ನಮಗೆ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಒಡಲು ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲ: ವ್ಯಕ್ತಿ ಜೀವ; ಒಮ್ಮೆ ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಅಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಕರಿಯ ಬಣ್ಣದ ಅಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಗಂಡೊಡಲು ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಅಂಗಿ; ಹೆಣ್ಣೊಡಲು ಬೇರೊಂದು ಬಣ್ಣದ ಅಂಗಿ. ಅವನ್ನು ಹೊದೆದಿರುವ ತತ್ವ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ.

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಿಂದಿರುವ ಸ್ವರದ ಈ ಉಪಮಾನ ಇತರ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಪೂರ್ವದೇಶಗಳ ತತ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶಗಳು ಒಪ್ಪುವ ವೇಳೆ ಒಪ್ಪುವರ ಮನಸ್ಸು ಹೊರಗಿನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಗಮನವಿರಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ;. ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಸ್ವರವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಹೊರಗಿನ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ದಾಟಿ ಮರೆಯ ತತ್ವವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದೇ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಲಕ್ಷಣ. ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸೂರ್ಯ ನಮ್ಮ ಬೀದಿಯ ಸೂರ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವಯಸ್ಸು ಬಂದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬನೇ ಸೂರ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಭೌತವಾದ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಭೌತಾತೀತ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನಾರೋಪಿಸಿ ನಾವು ಭಯಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಭೌತಾತೀತ ಆದ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಭೌತ ಪರವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗೊಂದಲ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಆಯಾ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ತಿಳಿದೆವಾದರೆ ನಮ್ಮ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಶುದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಗೂಬೆ ಕೂಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನಮಗೆ ಭಯ ಆಗಬೇಕಾದ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.

ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ನರಸಿಂಹಾವತಾರದ ಕಥೆಯಿದೆ. ಅದು ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಎಂದು ನಮಗೆ ಕಾಣಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ.

ನಿರ್ಭಾವುಕನಾದ ಒಬ್ಬಮನುಷ್ಯನನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ವರ್ಡ್ಸ್‌ವರ್ತ್ ಕವಿ A primrose by the river's brim, A mere primrose was to him ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು ಭಯಪಡುವ ಭಾವುಕನಿಗಿಂತ ಜಡನಾದ ಇಂಥ ಮಕ್ಕನಾಗಿರುವುದೇ ಮೇಲು ಎಂದು ನನಗೆ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ನಿನಗಾಗಿ ನೀನು ಏನನ್ನೂ ಬಯಸದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಇತರರಿಗಾಗಿ ತುಂಬ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಬಯಸಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತೀಯೆ. ಕಾರ್ಯ ಬಹಳ ನಡೆದು ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಕ್ಕೆ 'ಸ್ವ' ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತವಾಗಿರುವುದು ತಾಯಿಬೇರು.

ದಿನದಿನದ ಜೀವನದ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಳುವುದನ್ನು ನಾನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಯದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ, ಅನಾದರಣೆಯ ಭಯದಿಂದ, ಉದ್ವೇಗಗೊಳ್ಳದೆಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾದ ಮೊದಲ ಸಂಗತಿ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಅನ್ನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು: ದೇವರು ನನಗೆ ಇಷ್ಟರ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ, ನನ್ನ ಜೀವನ ಜೊತೆಯ ಜನರಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು: ಇದಕ್ಕೂ ದೇವರು ನನಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿದಾನೆ. ಈ ಎರಡು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೇವರು ತೋರಿಸಿರುವ ಕರುಣೆಗೆ ನಾನು ಅರ್ಹನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು, ಅವನೇ ಕನಿಕರಿಸಿಕೊಡುವ ವಸ್ತು ಸಂಪತ್ತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚನ್ನು ಬಯಸಬಾರದು.

ಮಾನವರು ಬಹುಶಃ ಲೋಕದೆದುರಲ್ಲಿ ಸಾಲಗಾರರು. ನಾವು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೊಡುವುದು ಕಡಮೆ, ಅದರಿಂದ ಪಡೆಯುವುದು ಹೆಚ್ಚು. ಯಾವನಾಗಲಿ ತಾನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡುತ್ತಿದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವನೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಚಿಂತೆಯೇಕೆ? ಅವನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಾಲಕೊಡುವ ಸಾಹುಕಾರ; ಸಂತೋಷಿಸಲಿ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಎಪಿಕ್ಟೀಟಸ್ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಾನೆಂದು ನನ್ನ ನೆನಪು.

ಬಹುದಿನ ಏನೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗನಾಗಿ ನಡೆದೆನು. ಈಗ ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಾನೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದವನು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯ, ಏನನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತಕ್ಕವನು.

ಸಂಸಾರಿಯಾದ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ಈ ನಿಲುವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರ; ಆದರೆ ಸರಿಯಾದ ನಿಲುವು ಇದೇ ಎಂಬದರಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ, ಇದನ್ನಂಗೀಕರಿಸಿದ ಬಾಳು ಸಮಂತವಾಗಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮಗೆ ಬರುವುದೆನ್ನುವ ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳಿತೂ ಇತರರ ನಡತೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಮಾಡುವುದೆನ್ನುವ ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳಿತೂ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು ನಮ್ಮ ನಡತೆಯನ್ನು. ಬರುವ ಒಳ್ಳಿತಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡುವ ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಕುರಿತು ನಾವು ಶ್ರದ್ಧೆವಹಿಸಿರಬೇಕು.

ಈ ನಾನು ದೇವರ ವಸ್ತು. ಎಂದಮೇಲೆ, ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನು ಇದರ ಒಡೆಯ.

ಈ ಯಥಾರ್ಥ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಾವು ಗ್ರಹಿಸಿದೆವಾದರೆ ಬಾಳು ಎಷ್ಟು ಸಫಲ, ಎಷ್ಟು ಸುಖಿ ಆಗಬಹುದು!

ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಇದು ಒಂದು ಸಲ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗ ನನಗೆ ಎಂಥ ಸುಖ ಆಗುತ್ತದೆ!

ಅನುದಿನದ ಆಗುಹೋಗನ್ನು ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಇತರರ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಸದಾ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾನು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅದರ ಸುಖಕ್ಕೆ ಪರಿಮಿತಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ದೇವರು ನನೆಗೆ ಬಹುತೆರನ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೇ ಇದನ್ನೂ ನೀಡಬೇಕು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹಿರಿದಾದ ಸೌಭಾಗ್ಯವೊಂದಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಇನ್ನೂ ಶರಣಾಗತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಅರ್ಪಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ, ಆಸೆ ಭಯ ಇನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನು ಅಲುಗಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಎಲ್ಲ ಚೆಲುವೂ ದೇವರದು ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಮನಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಚೆಲುವ ಮುಖವೊಂದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅದನ್ನು ನೋಡಲು ನಾನು ಹಿಂದಿಗೆಯುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನನ್ನೇ ಕಾಣದೆ ಮನಸ್ಸು ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಎಣಿಸೀತು ಎಂದು ನನಗೆ ಭಯ.

ಆದರೆ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯದೆನ್ನುವುದು ಏನಿದೆ ಅದೆಲ್ಲ ದೇವರದು ಹೊರತು ಅನ್ಯಥಾ ಅಲ್ಲ. ಇಂಥದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಸರಳವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕು; ನೋಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಕಾಣುವುದು ದೈವ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೆನೆಯಬೇಕು.

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಭಾವ ನೆಲಸಿದರೆ ತಪ್ಪು ಎಣಿಕೆ ತಲೆ ಹಾಕಲಾರದು.

ತಿರುಚ್ಚಾನೂರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ನನಗೆ ಒಂದು ತತ್ವ ಹಠಾತ್ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾ, ಅದು ಸ್ಥಿರವಾಯಿತು.

ದೇವರು ನಮಗೆ ಒಳಗೆ ಆಸೆಯಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತಾನೆ. ಹೊರಗೆ ಅದನ್ನು ತಣಿಸುವ ವಸ್ತುವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ.

ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ವಿಧದ ಆಸೆ ಇವೆ ಅಷ್ಟು ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವನನ್ನು ಬಯಸಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಸಂಕಲ್ಪ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವನು ನಮಗೆ ಈ ಬಯಸುವ ರೀತಿಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದಾನೆ.

ಕಂಪನ್ನು ಅರಿಯುವ ಮೂಗನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ಅದನ್ನು ತಣಿಸುವ ಹೂವಾಗಿ ಅರಳುತ್ತಾನೆ.

ಗಂಡು, ಹೆಣ್ಣು ಎಲ್ಲ ಇದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು.

ಸರಕಾರದವರು ಈಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಪ್ರಮೋಷನ್‌ಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇತರರಿಗೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು, ನಾನೂ ಈ ವರ್ತನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಬಹುದೆಂದು, ವದಂತಿ. ಇದು ನಿಜ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಆದರೆ ವದಂತಿ ನಿಜವಾದರೆ ಹೇಗೆ?

ವದಂತಿ ನಿಜವಾದರೆ ನಾನು ಒಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಇರಬೇಕು. ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಆ ಸಂಗತಿ ಇದು: ಇಂಥ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದವರಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೊದಲಲ್ಲ, ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಪಡೆಯುವುದು ಜೀವನದ ಅಂತಿಮ ಧ್ಯೇಯವಲ್ಲ.

ಏನೇ ಆಗಲಿ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ನಾನು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಅತ್ಯಧಿಕ ಸೇವೆಯಾವುದು, ಅದನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಬರಲಿ ಬಿಡಲಿ, ತಪ್ಪದೆ ಆ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು.

ಪರಿಚಯದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ದಾರಿ ನಡೆಯುವ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ನೋಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತೇವೆ. ಪರಿಚಯದ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ಆಸೆ.

ದೇವರು ಸದಾ ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿದಾನೆ. ಆದರೆ ಪರಿಚಯದ ಜನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಅಲೆಯುತ್ತದೆ.

ಯಾವ ಪರಿಚಯದ ಜನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು, ಯಾವ ಪರಿಚಿತನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ದೇವರು ನಮ್ಮ ನಡತೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದಾನೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಇದು ನಮಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಲ್ಲ; ಇಲ್ಲವೇ ಅವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯವರು ಎಂದು ಎಣಿಸಲಿ ಎಂದು ನಮಗೆ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ. ಇದೆಂಥ ವಿವೇಕ?

ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾದ ವಸ್ತುಲೋಕ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಾರಿ ಕೆಡಿಸಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಳೆತನದಿಂದ ನಮಗೆ ಒಂದು ಕಲ್ಪನೆ ಬೆಳೆದು ಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ: ಇರುವುದು ಎಂದರೆ ಒಂದು ಆಕಾರ ಧರಿಸಿರುವುದು.

ಎಳೆತನದಿಂದ ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಚೆನ್ನವಾದೀತು: ನೋಡುವುದು ಕಣ್ಣಲ್ಲ, ಮನಸ್ಸು, ಕಣ್ಣು ನೋಟಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾಧನ ಅಷ್ಟೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಮನಸ್ಸು ಹೊರಗಿನ ಈ ಸಾಧನದ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲದೆ ಇದನ್ನು ಬಳಸದೆಯೂ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಒಳಗಣ್ಣು ಕಾಣುವ ಇಂಥ ತತ್ತ್ವ ಹೊರಗಣ್ಣು ಕಾಣುವ ಸಾಕಾರದಷ್ಟೇ ಸತ್ಯ ತಥ್ಯ.

ಹೀಗೆ ಹಾಗೆ, ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದರೂ ಲೋಕ ಉಪಕಾರಿ ಆಗಿರುವುದು, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಾಲ ಹೊತ್ತಿರುವುದು, ಸ್ಪಷ್ಟ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನಾನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಮಗುದಷ್ಟು ಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಿದೇನೆ. ಏಕೆ ಹೀಗೆ?

ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲಗಾರರಾದ ಇತರರು ಮತ್ತಷ್ಟು ಮಗುದಷ್ಟನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ?

ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಸರಿ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಅವನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಮಗುದಷ್ಟು ಸಾಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮಗುದಷ್ಟು ಸಾಲಗಾರನಾಗಬೇಕೆಂದು ಯಾರು ಬಯಸಬಹುದು? ಅದು ಸಾಲ ಎಂದು ತಿಳಿಯದವರು ಬಯಸಬಹುದು; ತಿಳಿದವರು ಬಯಸಲಾರರು.

ಈರ್ಷೆ ಅಲ್ಪವಾದ ಆತ್ಮದ ಮುಮ್ಮೊದಲ ದೋಷ.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳಿತು ದೇವರು ಕೊಟ್ಟು ನಮಗೆ ಬರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸದಿರುವುದು.

ಇದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಾತನಿಗೆ ಒದಗಿದ ಭಾಗ್ಯ ದೇವರು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುವೆವು.

ಅವನು ನಮ್ಮನ್ನಾಗಲಿ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮಗೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ.

ಅಷ್ಟು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ? ಇರಬಹುದು; ಆದರೆ ಇಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದುಂಟು.

ಇದನ್ನು ಕೊಟ್ಟನೆಂದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಇದೆಯೇ?

ನನ್ನ ಸೋದರನಿಗೆ ಎರಡು ಅಂಗಿ ಕೊಟ್ಟು ನನಗೆ ಅವನು ಒಂದಂಗಿ ಕೊಟ್ಟನೆಂದು ನಾನು ಗೊಣಗುಟ್ಟುವುದೇ? “ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಒಳ್ಳೆಯವನು; ನನ್ನ ಸೋದರ ಅಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವನಲ್ಲ.” ಕೊಡುವ ಧಣಿಗೆ ಇದರ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಏಕೆ ಬಿಡಲೊಲ್ಲೆ?

—“ಸರಿ. ಹೀಗೆ ವಾದಿಸುತ್ತ ಹೋದರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಯತ್ನ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ”—

ಈ ಮಾತು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯತ್ನ ಎಂದೂ ಇರಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಮಾಡೆಂದು ದೈವ ನಿಯಮಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಯಾವುದಕ್ಕೆಂದರೆ ಅತೃಪ್ತಿಗೆ; ಹೊಟ್ಟೆಯುರಿಗೆ; ಸ್ವಾರ್ಥ ಅಜ್ಞಾನಗಳ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಉದಯಿಸುವ ಇತರ ದುರಾಶಯಗಳಿಗೆ.

ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದೆಲ್ಲ ಒಂದು ಆಟ ಎಂಬಂತೆ ವಿಲಾಸದಿಂದ ತೊಡಗುವುದು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ತುತ್ತತುದಿ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನು ಎಂದೂ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿನ್ನ ಅಲಸಿಕೆ ಮಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಔಷಧಿ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಆಟದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸುಖವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೋ. ಆಡಿ ಲಾಭವೇನು ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ; ದುಡಿದು ಲಾಭವೇನು ಎನ್ನಬೇಡ.

ತಾನು ಕೆಲಸವನ್ನು ಇಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಇದನ್ನು ಮೀರಿಸುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಯಾವನೇ ಆಗಲಿ ತನ್ನ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪು.

ಆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನ ಆದರೆ ಅಷ್ಟೂ ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಅಪ್ರತ್ಯಯ ಇರುತ್ತದೆ.

ಚೆಂದದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ರೂಪುಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ಬೆಳೆದಂತೆ ಚೆಂದವೆನ್ನುವುದರ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಹೆಚ್ಚು ತೀವ್ರವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಲ್ಪನೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೈಸಾರಿತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಎಂದೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆ ತೋರಿತೋ ಕಲ್ಪನೆ ಕೊನರುತ್ತಿಲ್ಲ; ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮಟ್ಟ ಶಿಖರವಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಚೆನ್ನಾದ ರಚನೆ ನಡೆಯದು ಎನ್ನುವ ಚೆನ್ನವನ್ನು ಯಾರು ಸಾಧಿಸಬಹುದು? ಇದರಂಥ ಇನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಚನ್ನಾಗಿ ಈ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಆಗಿಲ್ಲವೇ?

ಈ ಮೊದಲಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಆದದ್ದು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದು. ಇದು ಕೆಲಸಗಾರನ ಮಾತಲ್ಲ. ಇವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬೇರೆ ಬೇರೆ; ಆದರೆ ಇಬ್ಬರ ಶಕ್ತಿಗೂ ಬೇರು ಒಂದೇ: ಅದು ದೈವ.

ಒಳಗೆ ದೈವ ಇದ್ದರೆ ಹೊರಗೆ ದೈವಕಾಣುವುದು. ಇದ್ದರೆ ಎನ್ನುವುದರ ಅರ್ಥ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದರೆ ಎಂದು.

ತತ್ವತಃ ಈ ಒಳಗು ಹೊರಗು ಎನ್ನುವುದು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

ಒಂದು ಹೂವಿನಲ್ಲಿ ದೈವದ ಚೆಲುವು ಕಂಡ ವೇಳೆ ದೈವ ನಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿದೆ.

ದೈವ ಎಲ್ಲ ಜೀವನದ ತಳಹದಿಯ ಜೀವನ. ನಮ್ಮ ಒಂದೊಂದು ಉಸಿರೂ ನಮಗೆ ದೇವರು ನೀಡಿ ಬಂದಿದೆ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಕೊಡುವ ದಾತ ಅವನು. ನಾನು ಪಡೆದಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಅವನಿಂದ ಬಂದಿದೆ.

ನಾನು ಬಯಸಿದ ಏನನ್ನಾಗಲಿ ಪಡೆಯದೆ ಹೋದರೆ ದೇವರು ನನಗೆ, ಅದನ್ನು ಬಿಡು ಇತ್ತ ಬಾ, ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಬೇರೆಯ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದಾನೆ ಎಂದರ್ಥ. ನನಗೆ ಯಾವುದು ಹಿತ

ಅದನ್ನು ಅವನು ಬಲ್ಲನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಒಂದೊಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದುತ್ತಿದಾನೆ.

ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಸರ್ವದಾ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುವು ಮಾನವನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನದ ಸೂತ್ರವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಸತ್ಯದೈವಗಳ ಅನ್ವೇಷಣದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಹೆಣ್ಣುಗಂಡಿನ ಒಲವಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಮೇಲಾಗಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಈ ಮಾತಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳು

ಒಂದನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮಿಂಚಿದ್ದು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ; ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಕೊಳಕು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ; ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ದುರಭಿಮಾನ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ಬರಡು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ನಮಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇರುವುದೇ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿ ದೈವವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ, ತಿಳಿಯುವುದು ಎಂದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಎಂದಲ್ಲ; ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯ ಅಷ್ಟನ್ನು ಒಳಕೊಳ್ಳುವುದು.

ದೈವ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾವು ಅದನ್ನು ಬಳಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೆಪ್ಪನಾಗುತ್ತೇವೆ. ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೆ ಅದು ಒಂದು ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಂತೆ.

ಶಕ್ತವೋ ಅಶಕ್ತವೋ, ಎಂಥದೇ ಆದರೂ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ದೇವರು ನನಗೆ ನೀಡಿದೆ ಆಸ್ತಿ; ಅದನ್ನು ಬಳಸದೆ ಬಿಡುವುದು ಸಲ್ಲದು. ಅದು ನನ್ನದೆಂದು ಅದನ್ನು ಹಳಿಯುವುದೂ ಸಲ್ಲದು. ಹೀಗೆ ಹಳಿದರೆ ಆ ಹಳಿವು ದೈವ ಕೊಟ್ಟ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಹೆಣ್ಣುಗಂಡಿನ ಒಲವಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಅಡಗಿಸಿ ನಾವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹು ಸುಲಭವಾಗಿ ಉದ್ರೇಕಗೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಸಹಜವಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೆಂದು ಎಳೆತನದಿಂದಲೂ ತಿಳಿದು ಬೆಳೆದರೆ ಈ ವಿವರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ ಈಗ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆರೋಗ್ಯಕರವಾಗಿ ಇದ್ದೀತು.

ಮೇಲಾಗಿ ಬಾಳುವ ಆಸೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದ ದಿವ್ಯಾಂಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ದಿವ್ಯವಾದ ಅಂಶ ಅದು. ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆದಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ದುಡಿಯುವುದು ಸೇವೆ; ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸುವ ವರ್ಗ. ಸರಿಯಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿದರೆ ಇದು ಎಂಥ

ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಬೇಕು! ಆದರೇನು, ನಾವು ಇದನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಿನಯದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇವೆ.

ಹಿಂದಿರುಗಿ ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ನನಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟದ ವೇಳೆ ದೈವ ನನ್ನನ್ನು ಅರಸಿ ಬಂದು ಕಾಪಾಡಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಮುಂದೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಯಬೇಕು; ಕಾಯುತ್ತದೆ; ನಾನು ಬಲ್ಲೆ.

ಜೀವನ ಒಂದಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಸಂಪತ್ತು ಎಂದು ಕರೆದು ಲೋಕಪೂಜಿಸುವ ಧನಕನಕ ವಸ್ತುವಾಹನ ಅಲ್ಲ; ಜೀವನ ದೇವರನ್ನರಿಯಲು ನಮಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ಅವಕಾಶ.

ಮನುಷ್ಯನ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಟ್ಟ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆಯುವ ಯುದ್ಧವೇ ನಿಜವಾದ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಯುದ್ಧ.

ದೈವ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಷ್ಯನಾಗು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದೇನೆ, ನಾನು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ್ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು. ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಷ್ಯನಾಗುವುದು ಈ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ್ ಪದವಿಗಿಂತ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದವಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಗತಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಅರಿತಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಈಗ ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದೇನೆ. ಊಟ ಎಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವುದು ದೊಡ್ಡ ಮಾತಲ್ಲ; ಬಾಳು ಎಂಥದು ಎನ್ನುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಮಾತು.

ನಾನು ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ನಿನಗೆ ಹೆತ್ತಿರವಾಗಿ ಸರಿಯುತ್ತಿದೇನೆಯೇ? ಹಾಗೆ ಸರಿಯುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡು

ನಾನು ಎಂದೂ ಒಬ್ಬ ತಿರುಕ. ಅಂದು ಇತರರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿರಿದೆನು; ಇಂದು ನೀನು ನನ್ನದೆಂದಿರುವ ಈ ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿರಿಯುತ್ತಿದೇನೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ಎಂದೂ ಮರೆಯುವುದು ಬೇಡ: ನಾನು ಬೇಡುವವನು, ನೀನು ನೀಡುವವನು. ಎಂದಿಗೂ ಬೇಡುವುದು ನನ್ನ ಪಾತ್ರ; ನಿನ್ನದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು.

ಅವರವು ಎಂದ ಆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದು ನೀಡಿದವನು ನೀನೇ.
ಎಂದೇ ಆಗಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ ಕೊಡಲು ಬಲ್ಲವನು ನೀನೇ.

ಮಗು ಬೆಳೆದು ಎದೆಹಾಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರ ಆಹಾರದಿಂದ ಬೆಳೆಯುವ ದಿನ ಬಂದಾಗ ಅದು ಎದೆಯನ್ನು ಬಿಡದಿದ್ದರೆ ತಾಯಿ ಮೊಲೆಯ ತೊಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಹಿಯನ್ನು ಸವರುತ್ತಾಳೆ; ಮಗುವಿನ ಎದೆಹಾಲಿನ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಸುಖಸೌಭಾಗ್ಯದ ನಮ್ಮ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ದೇವರು ನಮಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಮನುಜ ಕುಲ ಆರಂಭದ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ದಿನದಿನದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೈವವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು

ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅದು ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಈಗ ನಾವು ಪಡಲಾರೆವು. ಆ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಮರಳಿ ಮೂಡಿಸುವುದು ತತ್ವವಿಚಾರದ ಉದ್ದೇಶ; ಎಳೆಯ ದಿನದ ಆ ಮುಗ್ಧದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮರಳಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೀಡುವುದು ಕಲೆಯ ಉದ್ದೇಶ; ಆ ಆರಂಭಕಾಲದ ಮಾನವನು ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅನುಭವಿಸಿದ ಭಕ್ತಿಗೌರವಗಳಿಂದ ಚೇತನವನ್ನು ಸೋಕುವುದು ಧರ್ಮದ ಉದ್ದೇಶ.

ಸ್ವಭಾವತಃ ನಾನು ದುರ್ಬಲವಾದ ನಂಬಿಕೆಯ ಮನುಷ್ಯ; ದೇವರು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಬೇಕು.

ದೇವರು ಸದಾ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿರುವಪುದನ್ನು ನಾನು ನಿಜವಾಗಿ ಬಲ್ಲೆನಾದರೆ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಭಯ ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು? ಅದರೆ ಭಯವೆನ್ನುವುದು ನನ್ನ ನಿರಂತರ ಮನೋಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದೂ ನಿಜ: ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವನೆನ್ನುವುದೂ ನನಗೆ ಆಗಾಗ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ದೈವಸಾನ್ನಿಧ್ಯ ಸಂತತವಾದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಿಜವಾಗಿ ಸುಖಿ ಆಗಬಹುದು.

ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಸಾಕಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಕಾಲ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಇದ್ದಿತು. ಕೆಲವು ಕಾಲ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನನುಭವಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಈಗ ನನಗೆ ಬಹಳವೂ ಸಾಲದೆ ಇದೆ. ಮನುಷ್ಯನು ಹೀಗೆ ಸುಖದಿಂದ ಕೆಡುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಐಹಿಕ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅತಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು ನನ್ನ ಆಂತರ್ಯವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಲಾರೆ; ಆದರೆ ಇದು ತಕ್ಕಷ್ಟು ತೀವ್ರವೇ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಯುಕ್ತವಾದ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು.

ಒಂದೇ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಬಯಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದು: ಅದು ದೇವರ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ. ಒಂದು ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದನೇ ಅವನು ಕೆಟ್ಟ: ಆ ಅಸಮಾಧಾನ ದೈವದ ಅಸಮಾಧಾನ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಇದೇ ಸಾಧುವಾದ ಕಲ್ಪನೆ ಇದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಸಾಧುವಲ್ಲ.

ದೇವರ ಅಸಮಾಧಾನ ತೀರಾ ಅಶುಭ ಎಂದೆನೆ? ಹಾಗಾದರೆ ಇದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಾರು ಯಾರು? ನಾನಂತೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರವಿರುವುದು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಯದಲ್ಲಿ: ನಾನು ಬಹಳ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುವುದು ನಿಜ; ಆದರೆ ನೀನು ಅದರಲ್ಲಿ ನೂರರ ಒಂದು ಅಂಶಕ್ಕೆ ದಂಡನೆ ಮಾಡಿದರೂ ನನಗೆ ಉಳಿವಿಲ್ಲ; ನಾನು ಉಳಿದಿರುವುದರ ಒಂದೇ ಕಾರಣ ನೀನು ಕರುಣಾಳು ಎನ್ನುವುದು.

ಇದು ಶರಣಾಗತಿ.

ಚೇತನ ಹೀಗೆಂದಾಗ ದೇವರು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದಲೇ ಅವನನ್ನು ಹಿರಿಯರು ಸುಲಭ, ಸುಶೀಲ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿದರು.

ಇತರರು ನನಗಿಂತ ಧೀರರಾಗಿರುವುದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀ..... ಇವರು ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ. ನನಗೆ ಅವರ ಆ ಮನೋದಾರ್ಢ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ; ಆ ಧೈರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದೊಂದು ಜೀವಕ್ಕೂ ದೈವವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಲು ಆದರದರ ರೀತಿ ಇದೆ. ಆ ರೀತಿ ಎಂಥದು ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ದೂರ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ, ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸಾರುತ್ತಿದೆ, ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯ.

ನಾನು ಹಲವು ಸಲ ಪೂಜೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, "ಇದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನದು, ಇದರ ಚಿಂತೆ ನನಗೇಕೆ? ನಿನ್ನದಾದದ್ದನ್ನು ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆ," ಎಂದು ನೆನೆಯುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಪೂಜೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದನ್ನು ಮುಂದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಅರ್ಪಣ ಸುಲಭವಲ್ಲ.

ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದೇವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲವೂ ನನ್ನದೆಂಬಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ನಿಜದಲ್ಲಿ ಇದು ಕಳವು.

ನಾವು ದೇವರೊಂದಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಆಡುವಂತೆ ಆಡುತ್ತೇವೆ. ಆಟದ ಸಾಮಾನನ್ನು ಈ ಕ್ಷಣ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವುದು; ಉತ್ತರಕ್ಷಣ ಅದನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಆಡತೊಡಗುವುದು.

ದೇವರು ನಮಗೆ ಬಹುತೆರನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ನೀಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬಂತೆ ನಾವು ನಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸೆಳೆತದಲ್ಲಿ ಆತುರ, ಅವಿಶ್ವಾಸ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ.

ಮೃಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಮಂಗನಿಗೆ ನೀವಾಗಿ ಒಂದು ಕಡಲೆಕಾಯನ್ನು ನೀಡಿ. ನೀವೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮಂಗ ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅದು ಅದರ ಸ್ವಭಾವ. ನೀವು ಸಮ್ಮತವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅದು ಕಾಣದು; ಕಂಡರೂ ನಂಬದು.

ಕೆಟ್ಟುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವಷ್ಟನ್ನು ನಾವು ಕಲಿತೆವೇ ಎಷ್ಟು ಒಳಿತಾದೀತು. ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳಿತಲ್ಲದ ಬಹು ಅಂಶ ಬೆರೆತುಕೊಂಡಿದೆ. ಇದನ್ನು ತೊರೆಯುವುದೇ ಒಂದು ಕೊಡ್ಡ(ದೊಡ್ಡ?) ಕೆಲಸ.

ನಮಗೆ ದೇವರು ಬೇಕು. ದೇವರು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆ ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಬೆರಸುವ ಅಂಧವಿಶ್ವಾಸ ಬೇಡ. ಈ ಬೇಡದ ಭಾಗವನ್ನು ಸುಲಿದು ಎಸೆದೆವಾದರೆ ಹತ್ತು ಮತಗಳು ದೇವರು ದೇವರು ಎನ್ನುವ ವಸ್ತು ಒಂದೇ ಎನ್ನುವುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು.

ಕೆಟ್ಟುದು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ ಎನ್ನಬೇಕು. ಹಾಗೆಂದರೆ ನೀನು ಮುಕ್ತ. ಕೋಪ ಕೆಟ್ಟದು. ಅದು ಬೇರೆಯವರಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗ ನೀನು ಬೇಸರಪಡುತ್ತೀಯ; ಅದು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗಲೂ ಅಂತೇ ಬೇಸರಪಡು. ಬೇರೆಯವನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಹಟ ನಿನಗೆ ಬೇಸರವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಬೇರೆಯವನ ಚಪಲಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಂಡೂ ನಿನಗೆ ಬೇಸರ, ಇವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಬೇಸರಪಡು.

ಇವು ನಿನ್ನವಾದಾಗ ಅವುಗಳ ವಿಷಯ ನೀನು ಬೇಸರಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅವು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗ ಬೇಸರಪಡಲು ನಿನಗೆ ಅಧಿಕಾರಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರ್ಟ್‌ರಂಡ್ ರಸೆಲ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: "ವರ್ಡ್ಸ್‌ವರ್ತ್ ಹರೆಯದಲ್ಲಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಪ್ಲವದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿದನು, ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದನು, ಔರಸಳಲ್ಲದ ಒಬ್ಬ ಮಗಳನ್ನು ಪಡೆದನು. ವಯಸ್ಸಾದ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೆಯವನಾದನು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದನು." ಬರ್ಟ್‌ರಂಡ್ ರಸೆಲ್ ಬುದ್ಧಿವಂತರು. ಇಂಥವರು ಈ ಮಾತನ್ನಾಡಿರುವುದು ಸೋಜಿಗವೆನ್ನಬೇಕು. ವರ್ಡ್ಸ್‌ವರ್ತ್ ಹರೆಯದಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ, ವಯಸ್ಸಾದ ಮೇಲೂ ಅಷ್ಟೇ, ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದನು: ಎಂದರೆ ಅವನ ಕಲಸ ಒಂದಷ್ಟು ಸರಿ, ಒಂದಷ್ಟು ತಪ್ಪು. ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾವ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಪರಸ್ತ್ರೀ ಸಂಗ ಒಳ್ಳಿತಲ್ಲ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಕಾವ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಸದ್ವರ್ತನದ ಬೆಲೆ ಅಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಒಳಿತು ಒಳಿತೇ; ಕೆಟ್ಟದು ಕೆಟ್ಟದೆ. ನೀತಿ ಬಯಸುವುದು ಎಲ್ಲ ವೇಳೆಯೂ ಎಲ್ಲ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲೂ ಒಳ್ಳಿತನ್ನೇ ಮಾಡು ಎಂದು. ನೀನು ನಡೆಯುವ ನಡತೆ ಒಳ್ಳಿತಾಗಿರಲಿ; ನೀನು ಬರೆಯುವ ಕಾವ್ಯ ಚಂದವಾಗಿರಲಿ.

ಇದು ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳುವರೋ? ಒಳ್ಳಿತು: ಸಾಧ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಅಲ್ಪಮತಿಯ ಮಿತಿಯನ್ನು ಇಕ್ಕುವುದು ಬೇಡ.

ಬೇರೊಬ್ಬರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ನಿನ್ನದಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀನು ಬಯಸುತ್ತೀಯೆ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿನ್ನ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಈಗ ಬಂಜೆಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನೀನು ಈ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು.

ನಿನಗೆ ಐಹಿಕ ಸಂಪತ್ತು ಬರುವುದು ಬಹು ವೇಳೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಏನು ಅದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಅಷ್ಟು ಗುಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸು. ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನಿನ್ನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಚಿಂತೆ ಬೇಡ ತಪ್ಪು ಅವನದು, ನಿನ್ನದಲ್ಲ.

ಏನೇ ಆಗಲಿ ಯಾವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೂ ಈ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಗುಣಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆಯದನ್ನು ಬಾಳುವುದು ನಿನಗೆ ಸಲ್ಲದು. ಪ್ರತಿಫಲ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟೇ ಗುಣವಂತನಾಗುವುದಕ್ಕೆ

ನಿನಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. "ನಾನು ವಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಎಷ್ಟು" ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ "ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಾದಷ್ಟು." ಅದಕ್ಕೆ ಕಡಮೆ ಕಮ್ಮಿ ಅಳತೆ.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಲವು ವೇಳೆ ನಿನ್ನಷ್ಟು ಶಕ್ತನಲ್ಲದವನೊಬ್ಬನು ನಿನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಗಿಂತ ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆಯಾ?

ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನಿನಗೆ ಸಮ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವೆ. ಇದು ನೀನೇ ಹೇಳುವ ಮಾತು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.

ಈ ಚರ್ಚೆಗಾಗಿ ಇದು ನಿಜವೆಂದು ಒಪ್ಪೋಣ. ಅವನು ನಿನ್ನಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವನಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವನ ತಂದೆ ಪುಣ್ಯವಂತರು, ಅವನಿಗೆ ಹಣ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅರ್ಧಮರ್ಧ ಮಾಡುತ್ತೀಯಾ?

ಅವನ ಅಪ್ಪ ಅವನಿಗೆ ಆಸ್ತಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ, ಅವನ ಗೆಳೆಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಪ್ರಮೋಷನ್ ಕೊಟ್ಟನು. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದಾದರೂ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆಯೇನು?

ಈ ಪ್ರಮೋಷನನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿದರೆನ್ನು: ಇದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರಣವೋ?

ನಿನ್ನ ಬಾಳುವೆಗೆ ಎಂಥೆಂಥ ಮಹನೀಯ ಜನರ ಆಲೋಚನೆ ಸಾರಿ ಬಂದಿದೆ, ಸದಾ ಆದನ್ನು ನೆನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವಂತೆ ನಡೆ. ಧೀರನಾಗು; ಸೇವೆ ಮಾಡು; ಸಜ್ಜನನಾಗು.

ಲೋಕ ನಿನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀನು ದೇವರಿಗೆ ಅಪಚಾರ ಮಾಡಬೇಡ.

ನಿನ್ನ ಶಾಶೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿ ಅವನ ಇಷ್ಟದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಪಕ್ಷಪಾತ ತೋರಿದರೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬೇಸರಗೊಂಡು ನೀನು ನಿನ್ನ ಪಾಠವನ್ನು ಅಸಡ್ಡೆಮಾಡುವೆಯಾ? ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೀನು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಪರೀಕ್ಷಕನಲ್ಲಿ ಸೋಲುವೆ.

ಕೊನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗು: ಅದೇ ಗುರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ದಾರಿ, ಸದಾ ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಾದಷ್ಟೂ ಚೆನ್ನವಾದ ಉತ್ತರ ಒರೆಯುವುದು. ಪಕ್ಷಪಾತಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ಕೊಡುವ ಉತ್ತರವೂ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಚೆನ್ನವೇ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಇವನೆದುರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟ ಅಭ್ಯಾಸ ಕೊನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತರುತ್ತದೆ.

ಪಕ್ಷಪಾತಿಗೆ ನಾನು ಪ್ರಿಯನಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂದು ನೀನು ಕೊರಗಬೇಡ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಿಯನಾಗುವುದು ಮುದ್ದುಮರಿ ನಾಯಿ ಕುರಿಗೆ ಸಂದ ಮಾತು. ಲೋಕದ ಪಕ್ಷಪಾತಿ ಮಹಂತರು ನಿನ್ನನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಇದರಿಂದ ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಮ್ಮೆಪಡುವುದೇ ಸರಿ. ನೀನು ಇವರು ಮುದ್ದಿಸುವ ನಾಯಿ ಕುರಿ ಅಲ್ಲ; ಪ್ರಾಯಶಃ ಒಬ್ಬ ಮಾನವನಾಗಿದ್ದೀಯೆ.

ನಿನ್ನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಈ ಮಾತು ಸಲ್ಲುವುದಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನವಾದೀತು: He never bowed his head to any man.

“ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಇವನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಲಿಲ್ಲ:? ದೈವಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ತಗ್ಗಿಸಿದನು.

“ದೈವಕ್ಕೆ ಎಂದರೆ?”

ಎಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ ತನೆಗೆ ಕಂಡ ಒಳ್ಳಿತಕ್ಕೆ.

ನೀನು ತಾಳ್ಮೆತಪ್ಪಿ ಹೇಳುತ್ತೀಯೆ: “ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇನಲ್ಲಾ ನನಗೆ ದೇವರು ಪ್ರತಿಫಲ ಏಕೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ?”

ಇದು ಏತರ ಪ್ರಶ್ನೆ? ರಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಕೊನೆಯ ಪರೀಕ್ಷಕ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಲದೇಹೋಯಿತೇ? ಸಾಕಾಯಿತು, ಇನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಏಕೆ?

“ಪಕ್ಷಪಾತಿ ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕು?”

ದೇವರು ನಿನ್ನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ: ನೀನು ಸದಾ ಆ ವ್ಯಂಜನಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿದೀಯಾ?

ಇದು ದೈವದ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಉಪಾಧಿಯ ತಪ್ಪು.

ನೀನು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ದೈವಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹವಾದ ಉಪಾಧಿಯಾಗುವಂತೆ ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಅನರ್ಹ ಉಪಾಧಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪಕ್ಷಪಾತ ಮಾಡುವಾಗ ದೈವ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ: ಉಪಾಧಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಪರೀಕ್ಷಕ ಬೇರೆ ಎಂಬುದರ ಸಾಮ್ಯ ಇರುವುದು ಇದರಲ್ಲಿ.

ಹಾಡು ಬಿಡಾರದ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರದು. ಆದು ಗ್ರಾಮೋಫೋನಿನ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಕೊಂಬಿನಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದು ಬರುತ್ತಿದೆ.

ಜೀವನ ನಮ್ಮ ತಂದೆತಾತದಿರಿಗೆ ಬಹು ಕಠಿಣವಾಗಿದ್ದಿತು: ನನಗೆ ಅದು ಎಷ್ಟೋ ಸುಖತರವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ದೇವರಲ್ಲಿದ್ದ ನಂಬಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು ನನಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಪಾಲಿನ ಮಾತೇನು? ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು, ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಎಂಥ ಕಷ್ಟದಲ್ಲೂ ಅವರ ನಂಬಿಕೆ ಕುಗ್ಗದೆ ನಿಂತಿತು. ನನ್ನದೋ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟ ಕಂಡಿತೆಂದರೆ ಸಾಕು, ಓಟ ಕೀಳುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ದಿನಚರಿ ಆರೋಗ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅದರ ಎಲ್ಲ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಮುರಿಯುವಂತೆ ಇದೆ. ನಾವು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಲ್ಲೆವು, ತುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಪೆರಿಯಾಳ್ವಾರವರು ದೇವರನ್ನು "ಎನ್ನೆ ವೆಳ್ಳುಯಿರ್ ಆಕ್ಕವಲ್ಲ" "ನನ್ನನ್ನು ಬಿಳಿ ಉಸಿರು ಮಾಡಬಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೊಗಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇದು ನಿಜ. ದೇವರು ಸದಾ ನಮ್ಮನ್ನು ಶುದ್ಧಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಲೋಚನೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದಾನೆ. ಸದಾ ನಾವು ತಪ್ಪು ಆಲೋಚನೆ ತಪ್ಪು ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ತಪ್ಪು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಮರಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಗತಿ? ನಾನು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿರುವಳ್ಳಿಕ್ಕೇಣಿಯ ಒಬ್ಬ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವ ಹೆಂಗಸು ಅವಳ ಮಗುವನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತೇನೆ. ಆ ತಾಯಿ ಪಾತ್ರೆ ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದಳು; ಮಗು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಿತು. ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೊಳೆದು ಬೆಳಗಿ ಅವಳು ಒತ್ತಟ್ಟು ಇರಿಸುವಳು; ಮಗು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಣ್ಣುಚೆಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೊಳಕು ಮಾಡುವುದು. ಅವಳು ಮತ್ತೆ ತೊಳೆದಿಡುವಳು; ಇದು ಮತ್ತೆ ಕೆಡಿಸುವುದು ಅವಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವುದು ಮಗುವಿಗೆ ಆಟ. ಕೊನೆಗೆ ತಾಯಿ ಮಗುವನ್ನೆತ್ತಿ ಮುದ್ದಿಕ್ಕಿ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು; ಬೆಳಗಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಇಡಲಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಅನುದಿನದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವದ ಮೇಲ್ತರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಮರಳಿ ಮರಳಿ ಕೀಳ್ತರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸೋಲುವುದೇ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ.

ನನಗೆ ಅನೇಕ ವೇಳೆ, ನಾನು ಈ ಮೇಲ್ತರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಎಂದೂ ಅವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲದ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಬಾಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವು ಹೀಗೆ ಸೋಲುತ್ತಿವೆ ಎಂದೂ ತೋರಿರುವುದುಂಟು. ನಾನೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇನು; ಆದರೆ ನನಗೆ ಒಂದು ದೇಹ ಒಂದು ಮನಸ್ಸು ಇವೆ, ನಾನು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಾಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವು ನನ್ನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿರಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಪ್ರಾಯಶಃ ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದ ಕೀಳಾದ ಅರ್ಧವನ್ನು ಕಿತ್ತೇ ಎಸೆದೇವು; ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹಾಗೆ ಕಿತ್ತು ಎಸೆಯುವುದು ನಮಗೆ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು.

ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದ ಮೇಲರ್ಧ ಕೀಳರ್ಧ ಬೆರಳಿನ ಕೊನೆಯ ಮಾಂಸ ಉಗುರು ಹೇಗೆ ಹಾಗೆ ಕೂಡ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಕೀಳರ್ಧ ನಮಗೇನೋ ಅಷ್ಟು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ನಾವು ಕಿತ್ತೆಸೆಯಲಾರೆವು.

ಬೆರಳು ಉಗುರನ್ನು ಹೆರವನೆಂದೇ ಕಾಣಬಹುದು; ಉಗುರಿನ ಕೆಲ ಭಾಗವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದರೂ ನೋಯುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದೊ ನಿಜ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಕತ್ತರಿಸಬಹುದಾದ ಭಾಗ ಇರುವಂತೆ ಹೀಗೆ ಕತ್ತರಿಸಲಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಗುರ ಒಂದು ಭಾಗ ಬೆರಳೊಡನೆ ಅಂಟಿದೆ. ಉಗುರಿನ ಈ ಭಾಗವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಬೆರಳು ಅಳುಕುತ್ತದೆ.

ಉಗುರು ಬೆರಳಿಂದ ಬೇರೆ ಎಂದು ಅದನ್ನು ತೀರ ತೆಗೆದುಹಾಕುವಂತಿಲ್ಲ; ಅದರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ ಶರೀರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಬೆರಳೊಡನೆ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿ ಇದ್ದೇಇರುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ರುವಷ್ಟು ದಿನ ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದ ಕೀಳ್ತರದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಸಹಿಸಬೇಕು. ಅವು ತಲೆದೋರಿದಾಗ ಅವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಅನುಗೃಹೀತ ಆದರೆ ಅದೇ ಪುಣ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಇಂಥ ಅಂಥ ಕೇಡು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಏನು ಗತಿ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತದೆ. ಸರಿ, ಆ ಕೇಡು ಸಂಭವಿಸುವುದಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಮೊದಲೇ ಭಯಪಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನೋಣ. ಅದರ ವಿಷಯ ಹೀಗೆ ಭಯಪಡುವುದೇ ಒಂದು ಕೇಡು.

ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದು ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಹೊತ್ತಿನ ವ್ಯರ್ಥ ವಿನಿಯೋಗ: ನಾಳೆ ಚೆನ್ನವಾಗಿರಲೆಂಬ ಆತುರದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸಾಯ.

“ಅದು ಸರಿ. ಆದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೀಗೆ ತೋರುತ್ತದೆಲ್ಲಾ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವಂತೆ ಒಂದು ಉತ್ತರ ಬೇಡವೆ?”

ನಾಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಇಂದಿನ ಇಂಥ ಎಲ್ಲ ಚಿಂತೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಅತಿ ಮೋಹದಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಹೀಗಾದರೆ ಗತಿ ಏನು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವಂತೆ ಹಿಂದಿ ಏನಾದರೂ ಆಯಿತೇನು?

ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನಮಗೆ ನೆನಪಿರಬೇಕು. ಲೋಕದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದು ಒಂದು ಭಾಗ, ಆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವೆನ್ನುವುದುಂಟು. ಅದರ ಒಂದು ಭಾಗ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬರಬಹುದು. ಬಂದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಊರ ತುಂಬ ಇನ್‌ಫ್ಲೂಯನ್ಸಾ ವಿಷ ಹರಡಿ ಗಾಳಿಯೇ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿರುವುದಾದರೆ ನೀನೊಬ್ಬನು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆಯಾ? ನಿನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಾಗಿ ಲೋಕದ ನಿಯಮ ಬೇರೆಯಾಗಲೆನ್ನುವೆಯೇನು? ನಿನ್ನ ಆತ್ಮಪ್ರೇಮ ಇಷ್ಟು ಅತಿಯಾಗಬಾರದು.

ಹೇಗೇ ಇರಲಿ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಮಾತ್ರ ಸದಾ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯಜಂತುವಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಒದಗಬಹುದಾದ ಅತಿ ದಾರುಣ ದುಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಿನಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಕರುಣೆ ಒಂದು ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಅಡ್ಡ ಇಲ್ಲ.

ಅವನು ನಿನ್ನ ದಾರಿಯನ್ನು ಸುಗಮವಾಗಿರಿಸಿದನೇ, ಅದನ್ನು ದುರ್ಗಮ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ದಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದುರ್ಗಮವಾಗಬೇಕು, ಅದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು, ಎಂದು ದೈವ ಯೋಚಿಸಿರುವುದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಸುಗಮ ಮಾಡುವರು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಅಥವಾ ದಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದುರ್ಗಮವಾಗಿರುವುದು ನಿನಗೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಸೆಂದು ದೈವ ಎಣಿಸುವಾಗ ಅದು ದುರ್ಗಮವಾಗಿರುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ನೀನು ಬಯಸುವೆಯಾ? ನೀನು ಪ್ರಾಜ್ಞಮಾನಿ ಆಗಿರಬಹುದು: ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನ ಪ್ರಾಜ್ಞಮಾನ ಬೇಡ.

ನನ್ನ ದೇವರೇ, ನನ್ನ ದೊರೆಯೇ, ನನ್ನ ತಂದೆಯೇ, ಸದಾ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರೇರಣೆಗಳನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು: ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವೃಥಾ ಚಿಂತೆ ಬೇಡ.

ಜೀವನದ ಒಡಪುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನು ತುಂಬ ಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಿದೇನೆ. ನನಗೆ ಸಾರ್ಥಕವಾದ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅನುಗ್ರಹಿಸು.

ಉನ್ನತ ಜೀವನದ ದರ್ಶನ ಮಿಂಚಿ ಮರೆದಿದೆ: ಅದು ನನಗೆ ಸತತವಾಗಲಿ, ನನ್ನ ಭಾವ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯದಿರಲಿ.

ಈಗಲೋ ನನ್ನ ಬಾಳು, ಗಣಿತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವ ಎಣ್ಣೆ ಸವರಿದ ಕಂಬ ಅದನ್ನೇರುವ ಮಂಗನ ಲೆಕ್ಕದಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಮಂಗ ಒಂದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಡಿಯಂತೆ ಏರಿ ಎರಡು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಎರಡು ಅಡಿ ಜಾರುತ್ತದಂತೆ: ಅದು ಕಂಬದ ತಲೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ಎಂದು?

ಈ ಲೆಕ್ಕದ ಮಂಗ ಏರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಾರಲಾರದು. ನೆಲ ಅದನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಮಂಗನ ಪುಣ್ಯ.

ನಮಗೆ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪುಣ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಪೂರ್ವೇತಿ ಪೂರ್ವಃ ತಪ್ಪಿ ಪೂರ್ವಕ್ಕಿಂತ ಅಧಃ ಆಗಬಹುದು.

ಹೀಗಾಗದಂತೆ ಕಾಯುವುದು ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ಒಂದೇ.

ಎಲ್ಲ ವೇಳೆ ಎಲ್ಲಾ ಎಡೆ ನೀನೆ ನನಗೆ ಜೊತೆಗಿರು. ಇರು ಎಂದು ಹೇಳಲೇಕೆ? ನೀನು ಜೊತೆಯಾಗಿದೀಯೆ. ನನಗೆ ಇದರ ಅರಿವನ್ನು ಕೊಡು; ಧೀರವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸು.

ಭಯ ತಪ್ಪಿದರೆ ನನ್ನ ನಡೆ ತಪ್ಪಬಹುದೋ? ನಾನು ಬಾಳುತ್ತಿರುವುದು ನಿನ್ನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯದಿದ್ದರೆ ತಪ್ಪಲಾರದು. ಹಾಗೂ ಆ ಅಪಾಯ ಇರುವುದಾದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊ, ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡು.

ಸಮಾಧಾನವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಧೀರನಾಗಿ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡು. ನಾನು ಅಲ್ಪನಾದರೂ ನನ್ನ ದೇವರು ತನ್ನ ಕರುಣೆಯ ಹೆಚ್ಚಳದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿ ಕಾಯುತ್ತಿದಾನೆ ಎಂದು ನನ್ನಿಂದ ಹೇಳಿಸು.

ಆಶಾಭಂಗ ಬೇಡವೆಂದರೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಹಳವನ್ನು ಆಶಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಮೈಯಿಂದಾಗಲಿ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಲಿ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದಾಗಲಿ ಬಹಳವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸದಿದ್ದರೆ ಅತೃಪ್ತಿ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ

ಹೀಗೆ ತನ್ನಿಂದ ಅಲ್ಲದೆ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ಸೋದರರಿಂದ ಬಂಧುಗಳಿಂದ ಮಿತ್ರರಿಂದ ಬಹಳವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸದಿದ್ದರೆ ಬೇಸರದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಳಬಹುದು.

ಈ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದರೆ ಆಶಾಭಂಗ ತಪ್ಪುವುದಲ್ಲದೆ ಮೈಮನಸ್ಸು ಬುದ್ಧಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ಅವಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಹೆಂಡತಿ, ತಮ್ಮ ಬಂಧು ಮಿತ್ರ, ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ಆದರ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸುಖ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಬಹುಬೇಗನೆ ಇದರಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಮನ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ: ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬಹಳವೇನೂ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಲೋಕಜೀವನ ಆ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮಿಂಚಿದ ಪ್ರೇಮ ಆದರಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತಿದೆ.

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿರುವುದು ಎನ್ನುವುದು ಹೀಗೆಯೇ.

ಈ ವಿಚಾರಸರಣಿ ಸರಿಯಾದುದೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣವೇನೆಂದರೆ ಇದರಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಜೀವನ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇತರರು ತನಗೆ ತನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮಿಂಚಿದ ಪ್ರೀತಿ ಆದರಗಳನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದಾರೆಂದು ತಿಳಿದ ಮನುಷ್ಯನು ಅವರಿಗಾಗಿ ತಾನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡಲು ನೋಡುತ್ತಾನೆ.

ಸಂಸಾರದಲಿರುವಷ್ಟು ದಿನ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಶುಭವುಂಟು ಅಶುಭ ಉಂಟು. ಎಂದ ಮೇಲೆ ಅಶುಭ ಆದೀತು ಎಂದಾಗ ಭೀತಿ ಉಂಟು.

ಎಂದರೆ ಭೀತಿ ಸಂಸಾರದ ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಲಕ್ಷಣ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನು ಭಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭಯದ ಆ ಪರಿಹಾರ ದೇವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ.

ಆದಕಾರಣ ಸದಾ ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು: ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದೆ, ನೀನೆ ಸದಾ ಜೊತೆಗಿದ್ದು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು.

ತಾಯಿಯಾದವಳು ಮಗುವನ್ನು ನೀರಿರುವ ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಮಲಗಿಸುತ್ತಾಳೆ; ಅದು ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಅವಳೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ತಾಯಿಕೋಳಿ ಮರಿಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಾಗ ಮರಿಗೆ ನೋವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಲೆಯಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾದೆ ಇದೆಯಂತೆ. ಆದರೂ ಮರಿ ಕೀಚೆಂದು ಕೂಗುತ್ತದೆ; ಬೆದರುತ್ತದೆ; ಮೊರೆಯುತ್ತದೆ. ದೇವರು ನಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಾಳಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯುತ್ತ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅಡಿ ಇಟ್ಟಾಗ ನಾವು ಹೀಗೆಯೇ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಹೆದರುತ್ತೇವೆ, ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ನಾನು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ದೇವರು ಉದ್ಧರಿಸಿದಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ಆಗ ನನಗೆ ನೆನಪಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಕವಿಯ ಏರಿಯಲ್

ರೀತಿಯ ಪ್ರಾಣಿ ನಾನು; ದೇವರು ಪ್ರಾಸ್ಪೆರೋ ಅಂಥ ಧಣಿಯಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪೂರ್ವಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಯ ಹೇಳದೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದಾನೆ.

ಎಳೆತನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸರ್ಪ ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಡೆಯಾಡಿಸಿತಂತೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದವಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಸೂಚನೆ ಎಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ದೊರೆಯಬಹುದಾದ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಳಗಳು ದೊರೆಯದಾಗ ನಾನು ಸರ್ಪ ಹೆಡೆಯಾಡಿಸಿದ್ದರ ಫಲ ಇಷ್ಟೇನೆ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದೇನೆ. ನನಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಸಾಲದು: ಹೆಡೆ ಆಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಈಗ ದೊರಕಿರುವ ಔನ್ನತ್ಯ ಸಾಲದೇನು? ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ ಕಡುಬಡವ ಹುಡುಗ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮೀಷನರ್ ಆಗಿದ್ದೇನಲ್ಲಾ ಇದು ಕಡಮೆಯೆ?

ಇದು ಕಡಮೆ ಎನ್ನೋಣ; ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಾನ ದೊರೆಯಿತೆನ್ನೋಣ. ನನ್ನ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಅಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಮುಗಿಯಬಹುದೇ? ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಏನನ್ನೂ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವೆ?

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೈವಿಕವಲ್ಲದೆ ಲವಲೇಶ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ದೈವದ ಹಿಮ್ಮುಖ. ಮುಖ ಅತ್ತಲಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಕಾಣುವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ದೇವರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿದ ನನ್ನ ಬಿಂಬದ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಕಡಮೆಯಾದರೆ ನನಗೆ ಒಡನೆ ದೇವರ ದರ್ಶನ ಆಗುವುದು.

ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಕಡೆ. ಇದರ ಹಿಂಬದಿಯೇ ದೇವರ ಕಡೆ.

ನಾನು ಆ ಕಡೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೆನಾದರೆ ನನಗಾಗ ದೇವರು ಮಾತ್ರ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ; ದೇವರಲ್ಲದೆ ಏನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ರಂಗನನ್ನು ಕಂಡ ಕಣ್ಣು ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ಕಾಣವು ಎಂದು ಆಳ್ವಾರು ಹಾಡಿದ ವಾಕ್ಯದ ಅರ್ಥ ಇದೇ.

ನಾನಲ್ಲದ ಎಲ್ಲವೂ ದೇವರೇ. ತಿಳಿವು ಸರಿಯಾದಂದು ಈ ನಾನು ಎನ್ನುವುದು ದೇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಒಂದು ವಸ್ತು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಯಂತ್ರಕಾರ ಹೊತ್ತು ಎಷ್ಟು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು, ಜೊತೆಗೆ ತನಗೆ ತಾನೇ ಕೀಲು ಕೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದನೆನ್ನೋಣ. ಆಗ್ಗೆ ಆ ಗಡಿಯಾರ ಈಗ ನಾವು ನೋಡುವ ಪರಾಧೀನಯಂತ್ರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವಲ್ಲಿ ದೇವರು ಇಂಥ ಸ್ವಾಧೀನ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ನಡೆಸಿದರೆ ನಡೆಯುವುದು, ಕೀಲು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಿಲ್ಲುವುದು, ಸರಿಯಾದ ಹೊತ್ತು ಏನೇ ಇರಲಿ ಕೈಗಳು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ಗಂಟೆಯನ್ನು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೋರಿಸುವುದು: ಇದಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕೆಲಸ

ಮಾನವನ ಸ್ವಭಾವ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವನು ಸರಿಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು; ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಆಶಿಸಬೇಕು; ಆ ಆಸೆಯ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಬೇಕು, ಯತ್ನಿಸಬೇಕು.

ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸ ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವ ಮನುಷ್ಯನು ತಾನು ಸಜೀವ ಸ್ವಾಧೀನ ಯಂತ್ರವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಜೀವ ಪರಾಧೀನ ಯಂತ್ರವಾಗಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿತು ಎಂದೆಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಇದು ಆತ್ಮಹನನ: ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ನಿಷಿದ್ಧವಾದ ನಿಷ್ಪ್ರವೃತ್ತಿ.

ಸುಖದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಮನುಷ್ಯನು, ಇದು ನನಗೆ ಬಂದಿತೇಕೆ, ಇದರ ಸ್ವರೂಪ ಏನು ಎಂದು ವಿಚಾರಮಾಡ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಮನೋಧರ್ಮ ಬರುವುದು ಕಷ್ಟದಲ್ಲೇ. ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಿಸುವುದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆರೋಹಣದ ಮೂಲ ಸಾಧನ.

ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸುವುದು ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೋವಿಗೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನವಿದೆ.

ಸಂತೋಷವನ್ನು ಮನುಷ್ಯನು ನಿರ್ವಿಚಾರವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ: ಅವನಿಗೆ ಅದು ಪೈತಾಮಹವಾದ ಆಸ್ತಿ; ಅದನ್ನು ಅವನು ಸಹಜವಾಗಿ ತನ್ನದೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಆತ್ಮ ಸ್ವರೂಪತಃ ಆನಂದ ಭಾಜನ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಸಾಕ್ಷಿ

ಒಳ್ಳೆಯತನ ಕೈಗೆ ನಿಲುಕದೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮದಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಡಿ ಉದ್ದ ಅಡಿ ಅಗಲ ಅಡಿ ಎತ್ತರದ ಹೊನ್ನ ಇಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮೆದುರಿರಬಹುದು; ಅದನ್ನು ಎರಡು ಕೈಯಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಅದು ನಮ್ಮದೇ ಆಗಬಹುದು, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವ ಬಲ ನಮಗಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಯೋಚನೆ ಬಂದಾಗ ನಾವು ಅದನ್ನು ಮರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು ಎಂದು ನಾವು ಎಣಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಎಲ್ಲರೂ ಮಾಡುವ ತಪ್ಪು, ನಾಗರೀಕತೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೈಯ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಯ ಮರೆಯಾದರೂ ಇದೆ: ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುಖ ಒಂದು ತೆರೆಯಲ್ಲ; ಕನ್ನಡಿ. ಅದರ ಮೂಲಕ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಇಷ್ಟವುಳ್ಳವರೆಲ್ಲ ನೋಡಬಹುದು.

ಯಾವನಾದರೂ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಶಬ್ದವನ್ನು ನುಡಿದರೆ ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಿವಿಯನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಆಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಅವನಿಗಿರುವಂತೆ ಕಿವಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ನನಗಿದೆ.

ಅಷ್ಟೇ ನಿಜವಾಗಿ ಅವನು ಅವನ ಬಾಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡನೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಕೇಡಾಡಿ ನನ್ನ ಬಾಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ.

ತಿಳಿಯದವನೊಬ್ಬ ಹೇಸಿಗೆಯ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಾನು ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಆ ಸನ್ನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವೆನೆ? ಕಣ್ಣನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀಚವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಬಹುದು; ಅವನ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನೀಚನಾಗಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ.

ಇಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ಹರಿ, ಶಿವ, ಎಂದು ನೆನೆದು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು: ಕೆಟ್ಟುದನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ನಿತ್ಯ ಶಕ್ತಿ, ಕೆಟ್ಟದರ ಪ್ರತಿಯಾದ ನಿತ್ಯ ಮಂಗಳ.

ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೊಲಸು ಕಂಡರೆ ನೀನು ಗಗನದತ್ತ ಕಣ್ಣೆತ್ತು

ಸೃಷ್ಟಿ ದೇವರ ಚಿತ್ರಕ ಹಾಕಿರುವ ಚೌಕಟ್ಟು, ಕನ್ನಡಿ. ನಾವು ಅದರೆದುರು ನಿಂತು ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕನ್ನಡಿಯಂತೆ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ದೇವರಂತೂ ಇಲ್ಲವಾದರು: ಮುಖವಾದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುವುದೆ? ಇಲ್ಲ,

ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಎದುರಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತನೆಗೆ ಇಷ್ಟವಲ್ಲದ ಒಂದೆರಡು ವಿವರ ಕಂಡೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದವನು ಇಂಥ ವಿವರವನ್ನು ಕುರಿತು ಅತಿ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಎದುರ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಡೆ ಮೈತ್ರಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ, ಆ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಜನರೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಸುಖಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇದರ ಕಾರಣ ಎದುರಾಳಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ಇವರ ನಿಲುವಿನ ಭೇದ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ತಾಯದಿರು ನಮ್ಮನ್ನು ದೊಡ್ಡವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ, ಇದನ್ನು ನಿಜದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾರೂ ಗ್ರಹಿಸಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ವೇಳೆ ಮಗು ಸಣ್ಣದಾಗಿರುವಾಗ ಅದನ್ನು ಸಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಪಡುವ ಕಷ್ಟ ಒಂದು ಸಾಕು. ಎಳೆಯ ಜೀವ ಉಳಿಯಲೆಂಬ ಆಶೆಯಿಂದ ಬೆಳೆದೆ ಜೀವ ತಾನು ಅಳಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಜೀವ ಜೀವದಿಂದ ಪುಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವವನ್ನು ತೆಗೆದುಹೊಳ್ಳದೆ ಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಜೀವವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಏನು ಜೀವವನ್ನು ಪೋಷಿಸೀತು? ಬೇರೆ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದ್ದೀತು?

ಯಾರೋ ಕೇಳಿದರಂತೆ: ರಾಮ ರಾವಣನನ್ನು ಮನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ ಏಕೆ? ಕೊಲ್ಲುವುದು ಹೊರತು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲವೆ?

ಅದಕ್ಕೆ ಗುರು ಹೇಳಿದರಂತೆ: ರಾವಣನಂಥವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕು, ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ, ಎಂದು

ಈ ಮಾತು ಸರಿಯೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೇ, ಇಷ್ಟೇ ನ್ಯಾಯವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಇದೆ. ಅದು ಏನೆಂದರೆ, ರಾಮನು ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದ್ದರೂ ರಾವಣನು ಉಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಳ್ಳೆಯದು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಕೆಟ್ಟುದರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮ್ಮತಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಟ್ಟುದು ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ.

ನಿಜವೇನೆಂದರೆ ಕೆಟ್ಟುದಕ್ಕೆ ಆತ್ಮಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಟ್ಟದು ಜೊತೆಗೆ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡೇನು ಎಂದು ಒಳ್ಳಿತಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವುಂಟು; ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ತನ್ನಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇನೆಂದು ಕೆಟ್ಟುದಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಗೆಳೆಯ ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದರು: ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಸಂತೋಷ ಎಂದು.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಸರಿಯಾಗಿ. ನೋಡಿದರೆ ಅಧಿಕಾರ ಅನ್ನವನ್ನು ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೈಕೊಂಡ ವ್ಯವಹಾರ. ಇದಕ್ಕೆ ತೀರ ಸಮಾನವಾದ ಬೇರೊಂದು ವ್ಯವಹಾರವೆಂದರೆ ಹಾವಾಡಿಗನದು. ಅವನು ಹಾವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಡಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆ ಆಟವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಡಬೇಕು; ಹಾಗೆಯೇ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಆಡಬೇಕು; ಅಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಡಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಕ್ಕೆಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಿರುಗಬಾರದು. ಯಾವ ಹಾವಾಡಿಗನೂ ಹಾವುಗಳನ್ನು ಊಟದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಮಲಗುವಾಗ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಗೆಳೆಯನಾದವನು ಕಟುವಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ನುಡಿದರೂ ಗೆಳೆತನಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಆತಂಕ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಒಂದೆಂಬ ಈ ಕಟುಕು ಕೋಣೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಸರ್ಪನಂತೆ. ಆ ಮೂಲೆ ಹೊರತು ಕೋಣೆ ಬಿಡುವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದರೊಳಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಸುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಗಡಿಯಾರ ಲೋಕದ ಹೊತ್ತು ಏನು ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಡೆಯದ ಗಡಿಯಾರ ತಾನು ನಿಂತುದು ಯಾವಾಗ ಎಂಬ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಅಪಕಾರವನ್ನು ಬಹುಕಾಲ ನೆನೆಯುವ ಮನುಷ್ಯ ನಡೆಯದೆ ನಿಂತಿರುವ ಈ ಗಡಿಯಾರದಂತೆ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಈ ಅಪಕಾರದ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ನಾನು ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ರೂಲು ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ ಎಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಷ್ಠುರವಾಗಿ ನಡೆಸುವವನು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜನ ಇದನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ತಮ್ಮದೆ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸಿದಾಗ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಕಠಿನ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜನಕ್ಕೆ ರೂಲ್ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್‌ನನ್ನು ಕಠಿನವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸದಿರುವುದೇ ಇಷ್ಟ.

ಈ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದವರನ್ನು ಜನ ಹೊಗಳುತ್ತಾರೆ; ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಬಹು ಎತ್ತರದ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಜನ ಬಯಸುವುದು ತಾವು 'ಸಹಾಯ' ಎಂದು ವರ್ಣಿಸುವ ಈಷದ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪುವರನ್ನು. ಎಂದರೆ ಕೆಲವರ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಹತ್ತು ಜನದ ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಬಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ.

ನಾನು ದೇಹದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ದೈವವನ್ನು ಒಂದು ಆಕಾರವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಗ್ರಹಿಸಲು ಬಲ್ಲೆನು: ಆಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಆದು ಗೋಚರವಾದರೆ ನಾನು ಅಂಜುತ್ತೇನೆ.

ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ದೇವರು ತನ್ನಂತೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ.

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ಆಟಕ್ಕೆ ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಹೆನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಧರ್ಮರಾಯನನ್ನು ಮುಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ದುರ್ಯೋಧನ ಒಂದು ಅರಗಿನ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ಈ ಅಧರ್ಮರಾಯನನ್ನು ಮುಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯವರು ಶ್ರಮಪಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೂಂದು ಅನ್ಯಾಯದಿಂದಲೂ ದುರ್ಯೋಧನ ತನಗೆ ತನ್ನನ್ನು ನಂಬಿದವರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಚಿತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದನು.

ನಮ್ಮ ಸೋದರತ್ತೆ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ನನಗೆ ಸಹಿಲಾಗದ ದುಃಖ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ದೇಹದಲ್ಲೆ ನೋವೊ ಎಂಬಂತೆ ಆಯಿತು ಆಕೆಗೆ ತುಂಬ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಿತು. ಇನ್ನಷ್ಟು ದಿನ ಇರಬೇಕೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಬಯಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಬಯಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ, ಹೀಗಿರುತ್ತಾ ನನಗೇಕೆ ಇಷ್ಟು ನೋವು ಎಂದು ನಾನು ವಿಸ್ಮಯಪಟ್ಟೆನು.

ಯೋಚಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಈಚೆಗೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಹತ್ತಿರದ ನಂಟು ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ಆ ದೇಹದ ಸಾವು ನಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಬೆರಳು ಒಂದು ಸುಟ್ಟರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಆ ಮೈಯ ಸುಡುವಿಕೆ ನಮಗೆ ನೋವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಎರಡೆಂದು ಕಾಣುವ ಈ ಮೈಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಅಗೋಚರವಾದ ಒಂದು ಸಂಬಂಧ ಇರುತ್ತದೆ; ಎರಡೆಂಬ ಮೈಗಳು ಒಂದು ಮೈಯ ಎರಡು ಅಂಗಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ನಂಟು ಹತ್ತಿರವಾದಷ್ಟು ಇವುಗಳ ಸಾಮೀಪ್ಯ ನಿಕಟ ಆಗುತ್ತದೆ, ಒಂದರ ನೋವು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ತಟ್ಟನೆ ತಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ನಲ್ಲನಾವನೂ ತನ್ನ ನಲ್ಲೆ ತನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದಾಳೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿಶ್ಶಂಕವಾಗಿ ನೆಚ್ಚಲಾರನು.

ನೆಚ್ಚಿಗೆಯ ಈ ಕೊರತೆ ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದದ್ದು. ಅವಳು ಎಂಥ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪದಾರ್ಥ! ತಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ತಕ್ಕವನೇ?

ಜೊತೆಗೆ ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಭಾವನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ತಾನು ಮನಸೋತಿರುವುದು ಒಂದು ಕನಸಿಗೆ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದು ಎದುರಿನ ಹೆಣ್ಣಲ್ಲ, ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕುರಿತ ಅವನ ಕಲ್ಪನೆ. ಹೆಣ್ಣಾದರೂ ಮನಸೋಲುವುದು ತನ್ನ ಗಂಡನೆಂಬ ಆ ಗಂಡಿಗಲ್ಲ, ಗಂಡನ್ನು ಕುರಿತ ಅವಳ ಕಲ್ಪನೆಗೆ.

ಗಂಡೆಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕುರಿತ ಒಂದು ಕನಸಿಗೆ, ಹೆಣ್ಣೆಲ್ಲ ಗಂಡನ್ನು ಕುರಿತ ಒಂದು ಕನಸಿಗೆ, ಮರುಳಾಗಿ ಮಾರುಹೋಗಿದೆ.

ನನ್ನ ಪರಿಚಯದ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರೊಬ್ಬರು ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರೊಬ್ಬರಿಗೆ ನಾನು ಕಾಲೇಜ್ ದಿನದಲ್ಲಿ ಬಹುಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದೂ, ತಮ್ಮಂತೆ ಆಟದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದವರು ನನ್ನಷ್ಟೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಅಥವಾ ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಹೊಂದಿರುವವರು. ಜೊತೆಗೆ ನಾನು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ಸುಳಿಯದವರು. ಅವರು ಒಂದೂರಲ್ಲಿದ್ದರು; ನಾನು ಬೇರೆ ಊರಲ್ಲಿದ್ದೆನು.

ಇವರು ಈ ಮಾತನ್ನೇಕೆ ಹೇಳಿದರು ಎಂದು ನಾನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದೇನೆ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವ ಧ್ವನಿ ನನ್ನ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಹೊಗಳುವುದಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ: ಆದರೆ ಉದ್ದೇಶ ಅದಲ್ಲ.

ಈ ಮಾತನ್ನಾಡಿದೆ ಮಿತ್ರರು ಪುಸ್ತಕಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿದ್ದರೆಂದು, ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಆಟದಲ್ಲಿ ಸೇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇವರನ್ನು ಕಂಡ ಜನ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದೇನೆ.

ಇವರ ಮಾತಿನ ಉದ್ದೇಶ, ತಾನು ಬಹು ಬುದ್ಧಿವಂತ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿನಂತನಲ್ಲ ಆದರೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ತನಗೆ ಸಮಾನನಾದ, ಎಂದು ಹೇಳುವುದು.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಈ ಹೆಮ್ಮೆ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಅವನು ಜಯವನ್ನು ಬಯಸಿ ದುಡಿದು ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಂತು ಇವನು ಹುಬ್ಬು ಹಾರಿಸಿದರೆ ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾರ ಹಾಕಬೇಕು.

ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಕುಳಿತರೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸ್ಥಳ ಇರುತ್ತದೆಯಂತೆ. ವಿಮಾನ ಒಂದು ಇಂಥದು ಇರಬಹುದೋ ಇಲ್ಲವೋ. ಕನಿಕರಿಸುವ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಈ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಜನವನ್ನು ಕುರಿತು ಕನಿಕರಿಸಿದರೂ ಅದು ಮತ್ತೆ ನೋವನ್ನು ನೋಡಿ ಮರುಗುತ್ತದೆ.

ಇತರರನ್ನು ಕುರಿತು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನ್ನಾಡುವಾಗ ಮನುಷ್ಯರು ಬೇಕೆಂದೋ ತಿಳಿಯದೆಯೋ ಒಂದು ಕೊಕ್ಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದು ಹೀಗೆ. ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿದರೆ ಪಾತ್ರೆ ಅನ್ನದ ಬಹು ಭಾಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಎರಡಗುಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುತ್ತದೆ ಒಂದು ನಾಯೊ ಒಂದು ಮಂಗವೊ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಗೆ ಅದರಿಂದ ಆಗ ಬೇಕಾದದ್ದೇನು? ಅಗುಳನ್ನುಳಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾತ್ರೆ ಮುಸುರೆ ಆಯಿತಷ್ಟೆ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಉದಾತ್ತ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಅದರ ಅನುದಾತ್ತಭಾಗವನ್ನು ಪೋಷಿಸಬೇಕು. ಈ ಎರಡು ಭಾಗ ಹಾಗೆ ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಅಂಟಿಕೊಂಡ ಮೈಯ ಅವಳಿಜವಳಿಯಂತೆ ಈ ಎರಡು ಭಾಗ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತ ಎರಡು ಬಾಳನ್ನು ಬಾಳಬೇಕು. ಒಂದು ನಡೆದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ನಡೆದು ಬಂದು ಮಲಗಿದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಮಲಗಿ ಯೋಚನೆ ಆಸೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯಾಗಿರಬೇಕು.

ತನ್ನ ವಿರೋಧಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮುಖವಾಗಿ ಇದ್ದಾರೆನ್ನುವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಬರುವ ಒಂದು ಭ್ರಮೆ. ವೀರಶೈವರು ಒಕ್ಕಟ್ಟಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು

ಒಕ್ಕಟ್ಟಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ವೀರಶೈವರು; ಮುಸ್ಲಿಮರು ಒಕ್ಕಟ್ಟಾಗಿದಾರೆಂದು ಹಿಂದುಗಳು, ಹಿಂದೂಗಳು ಒಕ್ಕಟ್ಟಾಗಿದಾರೆಂದು ಮುಸ್ಲಿಮರು: ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಹೊಡೆದಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಇರಬಹುದು; ಇದು ಹೊರತು ಬಾಳುವೆಗೆ ಇಂಥ ಒಕ್ಕಟ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಜಗಳವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದು ಇಲ್ಲದಾಗ ಮುಸ್ಲಿಮರು ತಾವೇ ಪಂಗಡಗಳಾಗಿ ಕಾದುವರು. ಮುಸ್ಲಿಮರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಿಂದೂಗಳೂ ಅಷ್ಟೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಗಳದ ಕಣದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ವೀರಶೈವರು ಪಂಗಡಗಳಾಗಿ ಕಾದಾಡುವರು. ವೀರಶೈವ ಪ್ರತಿಕಕ್ಷಿಯಾಗಿಲ್ಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ ಕಕ್ಷಿ ಪ್ರತಿಕಕ್ಷಿ ಆಗುವರು.

ಒಬ್ಬನನ್ನು ಪ್ರತಿಕಕ್ಷಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಗಳ ಮಾಡುವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ರುಚಿ.

ನಾನು ನಾನು ಎಂಬ ಕೋಟ್ಯಂತರ ನಾವುಗಳು ಒಂದು ನಾನುವಿನ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಅಂಗಗಳು.

ಒಂದರ ಅಂಗಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯ ನಾನುಗಳು ಆಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಇದು ಆಗಿದೆ ಹೇಗೆ?

ಒಂದು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದರೆ ಅದರೆದುರಿಗೆ ನಿಂತ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನ ರುಂಡ ಮುಂಡದಿಂದ ಬೇರೆ ಎಂಬಂತೆ ತೋಳುಗಳು ತೊಡೆಗಳು ಮುಂಡದಿಂದ ಬೇರೆ ಎಂಬಂತೆ ಮುಂಡವೇ ಎರಡು ತುಂಡಾದಂತೆ ಕಾಣಬಹುದು. ಇಂಥ ಒಂದು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದೆ.

ಪ್ರಪಂಚ ಭಗವಂತನ ಇಂದ್ರಜಾಲದ ಕನ್ನಡಿಯ ಮನೆ: ಅದನ್ನು ಹೊಕ್ಕೊಡನೆ ನಮಗೆ ನೂರು ರೀತಿಯ ಭ್ರಮೆ ಸುತ್ತು ಕಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ನಿದ್ದೆಯಿಂದಿದ್ದು ನಾನು ಇಷ್ಟೇ ಸುಂದರವಾದ ಒಂದು ಉದಯವನ್ನು ನೋಡಿದೆನು. ಆ ಉದಯ ಜೀವಕ್ಕೆ ತಾನಾಗಿ ಸೊಗಸಿತು. ಈ ಉದಯ ಆ ಉದಯದ ನೆನಪಿನಿಂದ ಸೊಗಸಿದೆ. ನಿಜದಲ್ಲಿ ಇದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆಯ ಸುಖದ ದಿನವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇನೊ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ: ಇದು ಸೊಗಸುವುದಕ್ಕೆ ಆದರ ನೆನಪಿನ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಗೆಳೆಯರೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದರು: ಅವರ ಅಳಿಯ, (ಅಥವಾ ಮೈದುನ, ಆಥವಾ ಇಂಥದೇ ಬೇರೆ ಒಂದು ನಂಟು,) ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತುಂಬ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದ; ಇವರು ಆಸ್ತಿವಂತರು, ಮಕ್ಕಳುಮರಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಇಲ್ಲ; ವಿಧೇಯನಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ ಆ ನಂಟನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಒಂದಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇವರಿಗೆ ಉದ್ದೇಶ ಇದ್ದಿತು; ಇದನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೊದಲೇ ಈತ ತೀರಿಕೊಂಡರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರ ಮಾರ್ಪಟ್ಟರೆ ಇದೇ ಮಾತು ಅನೇಕ ಜೀವನಗಳ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಚರಿತ ಆಗಬಹುದು.

ದೇವರು ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ತಪ್ಪಿಗೂ ಶಿಕ್ಷೆಕೊಡುವುದಾದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇದು ಹೊರತು ಏನನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದೀತು. ಆದಕಾರಣ ಅವನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ; ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಅವನನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನು ತಪ್ಪಿನ ಕಡೆ ಒಲೆಯುವುದು ಕಬ್ಬಿಣ ಸೂಜಿಕಲ್ಲ ಕಡೆ ತಿರುಗುವಂತೆ ಎಂಬಷ್ಟು ಸಹಜ ಅನಿವಾರ್ಯ ಆಗಿದೆ. ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಚಚ್ಚಿದರೆ ಅದು ಸೂಜಿಕಲ್ಲಿನ ಕಡೆ ತಿರುಗುವುದನ್ನು ಬಿಡುತ್ತದೆಯೆ? ಇದಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸ್ವರೂಪ ಬೇರೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದು ಚಿನ್ನವಾದೀತೇ? ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆಗಲಿಲ್ಲ; ಉಕ್ಕಾದರೂ ಆಗಬೇಕು.

ಒಂದೊಂದು ಜೀವನವೂ ಬೋಧೆಯ ಒಂದು ವಾಹಿನಿ. ನೆನಪು ಅದನ್ನು ಒಂದಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಹೊಳೆ ಕಾಲದ ಹರಹಿನ ಮೇಲೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಮೂಲ ಎಲ್ಲ ಚೇತನಗಳ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿದೆ. ಅದೇ ನಾವು ದೇವರು ಎಂದು ಹೆಸರಿಸುವ ತತ್ವ.

ಸತ್ಯ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಅದನ್ನು ಮಗುವಂತೆ ಹೀರಬೇಕು. ನಾವು ಹಿರಿಯರು ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ದರೆ ಅವನು ಅದರ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ಕಂಡು ತಣಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಸತ್ಯದ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಭಾವ ಹೀಗೆ ನಮಗೆ ಗೋಚರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಡೆಯಬಯಸುವವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಬಹು ಬೇಗನೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ: ಇವನು ತಪ್ಪುಮಾಡಿದಾಗ ದೇವರು ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ತಾನು

ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ. ಪಾಪ ತನ್ನದು, ನೋವು ದೇವರದು. ಇದು ಕಂಡೊಡನೆ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಶಿಕ್ಷೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅಂಜುತ್ತಾನೆ, ತಪ್ಪಿನಡೆಯಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾನೆ. ತಪ್ಪಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗುವುದಾದರೆ ಇವನು, ಮಾಡಿಕೋ ಹೋಗು ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ನೀನು ಬಡಿದೆ, ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಪೀಟ, ಎನ್ನಬಹುದು. ದೇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಏನಾದರೊಂದು ಪ್ರಿಯವಾದ ವಸ್ತು ಕಳೆದುಹೋಗುವ ವೇಳೆ ನಾವು ಭಯಪಡುವುದು, ಎಳೆಯ ಹುಡುಗ ಚೌಲದ ದಿನ ಕೂದಲು ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಹೆದರುವ ತೆರನಾಗುತ್ತದೆ. ಚೌಲದಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಿಸುವುದು ಕೊರಳನ್ನೋ ಎಂಬಂತೆ ಹುಡುಗ ಕೂಗುತ್ತಾನೆ. ಕೂದಲು ತಿರುಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ; ಕತ್ತರಿಸುವುದು ಬೇರೆ ಅವನು ಗಂಡು ಎಂಬುದರ ಗುರುತು; ಇದನ್ನು ಹುಡುಗ ಕಾಣನು.

ಆಹಾರ ಒಳ್ಳಿತಾದರೂ ಪೆಟ್ಟುಬಿದ್ದಾಗ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡುವುದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡತನ ಬೇಕಿಲ್ಲ; ನೋವು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದರೂ ಆದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿ ನಾಯೋ ಎಮ್ಮೆಯೋ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಯಾವ ದಿನವೂ ಅದು ಬಂದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸತೇ. ಆಗ ಆದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ದಿನವೂ ಪ್ರಾಚೀನವಾಗುವುದು ಬಾಳುವಂದಲ್ಲ; ಬಾಳಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ.

ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಿರರ್ಥಕ ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ, ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತು, ಎಂದುಕೊಂಡು ನಾನು ಮ್ಯಾಥ್ಯೂ ಆರ್ನಾಲ್ಡರ ಜಲಪುರುಷನ ಪ್ರೇಯಸಿಯ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ “I lose my soul, office, here with thee,” ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ.

ಗೆಳೆಯರ ನಾದಿನಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಕೆಟ್ಟ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದಾಗ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. “ಬುದ್ಧಿ ಕೆಡುವುದೆನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಂಟು. ಅತಿ ಆಸೆ ಅತಿ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾರೇ ಆದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೀಗೆಯೇ ಆಡುತ್ತೇವೆ. ಬೆಟ್ಟದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರು ಓಡಿಸುತ್ತಾ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಪಾಡು. ಬಹು ವೇಳೆ ಅದು ದಾರಿಬಿಟ್ಟು ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ತಾಗುತ್ತದೆ; ಪೆಟ್ಟಷ್ಟೆ

ತಿಂದು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಒಳಗಿನ ಜನಕ್ಕೆ ಗಾಯವಾಗಬಹುದು, ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅದು ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ; ಆಗ ಕಾರು ಹೋಯಿತು, ಜನ ಸತ್ತರು."

ನಾನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಮೆಚ್ಚುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ದೈವವನ್ನೇ. ತನ್ನ ತಾಯಿ ಎಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ಹೆರವರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವ ಮಗು ಬಯಸುತ್ತಿರುವುದು ತಾಯನ್ನು, ಹೆರವರನ್ನಲ್ಲ.

ಸರ್ವದಾ ನನ್ನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಕಂಡಿದೆ: ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರದ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೂ ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಮನುಷ್ಯ ಎಂದು ಕಂಡದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇದನ್ನು ಕೆಟ್ಟದೆಂದು ಎಣಿಸಲಾರೆ. ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ವಸ್ತು ಎಂದು ಕಂಡಿರುವುದು ದೇವರೊಬ್ಬನೇ. ದೈವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಬಹುದಾದ ಒಳ್ಳೆಯತನ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ನಾನು ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ; ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ವೇಳೆಯೂ ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮೇನಕೆಗೆ ದಾಸನಾಗಿದ್ದದ್ದು ಪಂಚ ಪಂಚ ವರ್ಷಕಾಲವಂತೆ. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷದ ಭೋಗದ ಅನಂತರ ಋಷಿಗೆ ವ್ರೀಡೆ ಮೂಡಿತಂತೆ; ಆಗ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೋದನು. ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರ ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಮೇನಕೆ ಆಗಿದೆ. ೧೯೧೪ರಲ್ಲಿ ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಗತಂ ತೇಽಸ್ತು ಅನುಗ್ರಹ್ಣೀಷ್ವ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆನು; ಗಚ್ಛ ಭದ್ರೇ ಯಥಾ ಸುಖಂ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

"ಅಯ್ಯಾ, ನೀನು ಆ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಕಳವು ಮಾಡಿದೆ ಏಕೆ" ಎಂದು ಗೋಪಾಲಸ್ವಾಮಿ ಬಂದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಬಂದಿ ಹೇಳಿದ; "ನನ್ನ ವಯಸ್ಸು ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಮುಂದಾಗಿ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಒಂದು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ್ದ. ಏನೂ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮಗ ಹೇಗೆ? ಈ ಮೀಸೆ ಇದ್ದು ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?"

ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಎನ್ನುವುದು ಸತ್ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ದುಷ್ಕಾರ್ಯದಿಂದಲೂ ಬರಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕೆಲಸ ಎಂಥದು ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲ, ಸುತ್ತಿನ ಜನದ ಮನೋಧರ್ಮ.

ಇದೇ ಮಹನೀಯರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಹೇಳಿದನಂತೆ: "ನಾನು ಈ ಸಲ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಹತ್ತು ಸಲ ಕದ್ದೆ, ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಮುಪ್ಪಿನ ತನಕ

ಕದೀತಾರೆ, ಒಂದು ಸಲವೂ ಸಿಕ್ಕೋಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ. ಪವನ ತಪ್ಪಿ ಒಂದು ಸಲ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಕದಿಯುವುದನ್ನ ಬಿಡು ಅಂದರೆ ಸರಿಯಲ್ಲ."

ಹಾಗೆಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಅವನೇ ಹೀಗೆಂದನು: ನಮ್ಮ "ಅದೃಷ್ಟ ಕೆಟ್ಟಿತು ಅಂದಾಗ ಕದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬರೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎದುರಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಪೋಲೀಸಿನವರಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಇದ್ದರ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸಮದಾಯಿಸಬಹುದು. ಇಬ್ಬರಾದರೆ ಇವನೂ ಅವನೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮರ್ಯಾದೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಅಂತ ನಮ್ಮನ್ನ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಎಳಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ."

ಕಳ್ಳ ಟಂಕಿನ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನಿಗೆ, ಸರ್ಕಾರದ ಚಿತ್ರಕಾರನಾಗು, ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಎಂದರಂತೆ. ಅವನು ಹೇಳಿದ: "ಹತ್ತು ದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳಿಸಬಲ್ಲೆ. ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ದುಡಿಯಲಿ?"

ಸರಿ ತಪ್ಪಿನ ಎಗ್ಗುಬಿಟ್ಟರೆ, ತಪ್ಪು ಮಾಡುವುದೇ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆ, ಕದ್ದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅದೃಷ್ಟ, ಸುಳ್ಳು ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಲಾಭದ ಕೆಲಸ. ಇಂಥ ಬುದ್ಧಿ ಗೋಪಾಲಸ್ವಾಮಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದ ಕೈದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿರುವ ನಾವು ಅನೇಕರು ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇಷ್ಟೇ ನಿಜವಾಗಿ ತಪ್ಪುಮಾಡಿ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡುತ್ತೇವೆ, ಅದೃಷ್ಟ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ, ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ

ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಕೋಟೆ ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಕಾಣುವ ವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ದಿಕ್ಕುಕೆಟ್ಟ ಮಾತಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತ ಆಮೆ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಚಿಪ್ಪು; ಬೆನ್ನಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅದರ ಬಲ ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಬಂದದ್ದಲ್ಲ.

ನನಗೆ ಬಹು ವೇಳೆ ಕಂಡಿದೆ; ನಾವು ಸಾವಿರ ಸಲ ಹಾಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ; ಸಾವಿರಸಲ ದೇವರು ಆ ಹಾಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶ್ರಮಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹಣ ಕೂಡಿಬರುವುದು ಮೈಗೆ ಕಾವು ಕೂಡಿದಂತೆ. ನಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲಿ, ನಾವು ಅದರ ಕೆಡಕಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತೇವೆ. ಹಣವಂತಿಕೆಯ ಅಹಂಕಾರ

ಬೇಡವೆಂದು ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ; ಆದರೂ ಅದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯಿಕ್ಕದೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ; ಹೇಗೂ ನುಸುಳಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಬಹಳ ನಿಂತಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿಂತಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕೆಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹಣವಿದೆ ಆದರೂ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು, ನನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದಿದೆ, ಆದರೆ ಮೈಕಾವು ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ ಎಂದಂತೆ.

ಬೇಬಿಲೋನಿಯಾದ ಜನರು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕಾಣರು: ಅವರ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತೆಯೇ ವಾಡಿಕೆ. ಭಾರತ ದೇಶದಿಂದ ಅವರ ಸೀಮೆಗೆ ಕುದುರೆ ಹೋದಾಗ ಅವರು ಆದನ್ನು ಪೂರ್ವದೇಶದ ಕತ್ತೆ ಎಂದರಂತೆ.

ಪೂರ್ವದಿಂದ ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊತ್ತ ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತು ಕುದುರೆ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಲೋಕ ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ರೀತಿಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಪರಲೋಕ ವೀಣೆಯಂಥದು. ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ವಾದ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ ರಿ ಮಧ್ಯೆ ಶೂನ್ಯ, ಯಾವ ಸ್ವರವೂ ಇಲ್ಲ: ವೀಣೆಯಲ್ಲಿ ತಂತಿ ಒಂದು ಗಮಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿ ೨ರ “square root” ಇಲ್ಲ.

ದೇವರಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ.

ಗಣಿತ ಶಾಸ್ತ್ರದ ರೇಖಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ರೇಖೆ ಎಂದರೆ ಅಗಲ ಇಲ್ಲದ ಉದ್ದ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು, ಬರೆದು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ತೀರ ನೇರವಾದ ರೇಖೆ ಹೀಗೆಯೇ. ಮಾನವನ ಆತ್ಮ ಹೀಗೆಯೇ.

ಇದರಂತೆ ಹಲವು ತತ್ವಗಳು ಇರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ತೋರಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಗಸ್ಟೀನ್ ಸಾಧು ನಿರೂಪಿಸಿದ ಜೀವನಸೂತ್ರ ಒಂದಿದು; “ಮರುಕ ಒಂದಿರಲಿ, ಇದರಮೇಲೆ ಇಷ್ಟಬಂದದ್ದನ್ನು ಮಾಡು.”

ದೇವರು ಸತ್ತನೆ ಎಂದು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಹೆಸರು. ಈ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಸೇರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ದೇವರು ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಮರೆತಿರುತ್ತೇವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪೇ ಅಲ್ಲ; ಭಾಷೆಯ ತಪ್ಪು. ನಾಣ್ಯ ಸವೆಯುವಂತೆ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ಸವೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾವು, ನಂದಾದೀಪ ಆರದಂತೆ, ದೇವರು ಸತ್ತನೇ, ಇಂಥ ಶಬ್ದಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಹರಿ ಎಂದು ಕರೆದರೂ ಶಿವ ಎಂದು ಕರೆದರೂ ಕರೆದತ್ತ ದೇವರು ತಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ಕರೆಯುವ ನಮಗೆ ಈ ಎರಡೂ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹೆಸರೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಇರಬಹುದು. ಜನ ತನ್ನನ್ನು ಹೀಗೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ದೇವರು ಬಲ್ಲನು.

ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದ ವಿದ್ಯೆ ನಮ್ಮ ಪುರಾತನ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳನ್ನು ಪುನಃ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡಿತು. ಆ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರದೇಶಗಳ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಎಂದಾಗ ನಮಗೆ ಒಳ್ಳಿತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಂಗಿಯ ತೋಳನ್ನು ಮೇಲುಕೆಳಗಾಗಿ ಎಳೆದು ಬಿಸಿಲಿಗಿಕ್ಕುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹಾಗೆಯೇ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಒಳಮೈಯನ್ನೇ ಹೊರಗುಮಾಡುವುದು ಒಂದು ಕ್ರಮವಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗದ ಅಧಿದೈವ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಅಂಗ ಅಂಗವಾಗಿ ತೊಳೆದು ಪರಿಷ್ಕರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೊರಗಿನ ಜನದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸದ್ಯ ಆಡಳಿತ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ; ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆಮೇಲೆ ತತ್ವ, ಆಮೇಲೆ ಧರ್ಮ, ಪರಿಷ್ಕಾರವಾಗಬೇಕು, ಜನಾಂಗ ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕು.

ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರು ಲೋಕರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ದೇವರು ಈಗ ಅವತಾರಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು.

ನಿಜದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಹೃದಯದಲ್ಲೂ ಒಂದೊಂದು ಅನುಕ್ಷಣವೂ ದೇವರ ಅವತಾರ ಆಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ನಾವು ಅವನನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿದೇವೆ. ಹೃದಯಗಳಲ್ಲಿ ಉದಿಸಿದ ದೈವವನ್ನು ಎಲ್ಲ

ಜನ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅವನು ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬರುವುದು ಅನವಶ್ಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೊರಗೆ ಕಾಣುವ ಅವತಾರ ಬೆಂಕಿಯ ಕೆಂಡದಂತೆ. ಮೈ ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೆಂಡ ಬೇಕಾಗುವುದು ತೀರ ಚಳಿಯ ದಿನದಲ್ಲಿ, ಮೈಯಲ್ಲಿ, ಗಾಳಿಯಪ್ಲಿ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಶಾಖ ಇದ್ದರೆ ಸೂರ್ಯನು ನಮಗಾಗಿ ಒಂದು ಕೆಂಡವಾಗಿ ಬರಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ.

ಅವತಾರ ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕ ಎನ್ನುವವರು ಲೋಕ ಬಹು ಕೆಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು: “ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನೋಡಿ, ಮಕ್ಕಳೇ ಇಲ್ಲ, ಆದರೂ ಮಾಡಬಾರದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾನೆ.”

ಮಕ್ಕಳುಳ್ಳವರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಇವರ ಅರ್ಥ ಇರಲಾರದು. ಇದು ಮಾತಿನ ರೀತಿ.

ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುವವನು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಇವರ ಅರ್ಥ ಇರಬಹುದು.

ಇದಾದರೂ ಸರಿ ಎಂದು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುವವನು ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಮಾಡುವವನೂ ತಾನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ತನ್ನ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ನವಾ ಅರೇ ಪುತ್ರಸ್ಯ ಕಾಮಾಯ, ಆತ್ಮನಃ ಕಾಮಾಯ, ಎಂಬ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ.

ತಾಯಿ ಕಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದಳು ಎಂಬ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಅವಳನ್ನು ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗ ಎಂದು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೈದನು. ನೀನು ನಿನ್ನ ಲೋಕ ಎಂದು ನಾವು ದೇವರಿಗೆ ಇಂಥದೇ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ.

ಅಷ್ಟೇನೂ ಸರಿಯಾದ ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ನಡೆಸದ ಒಬ್ಬಾತ ಸಂನ್ಯಾಸ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು.

ಇದಾದಮೇಲೆ ಅವರು ಚೆನ್ನವಾಗಿಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡರು. ಆದರೂ ಜನ ಅವರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಬಹು ಕಾಲ ಶೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಎಂದು ರುಜಮಾಡಿ ಹಣ ಪಡೆದ ಮುದುಕರು ’ಶೀ’ ಬಿಟ್ಟು ’ಸೀ’ ಎಂದು ಬರೆಯಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ಎಂದರೆ “’ಶೀ’ ಟ್ರೆಷರಿ ಜನ ನೋಡಿರುವ ಅಕ್ಷರ.

'ಸೀ' ಎಂದು ಬರೆದರೆ ಅದು ನನ್ನ ರುಜು ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. 'ಶೀ' ತಪ್ಪು 'ಸೀ' ಸರಿ. ಆದರೂ ನಾನು 'ಶೀ' ಎಂದೇ ಬರೆಯಬೇಕು," ಎಂದರು.

ಭಾವುಕನಾದ ಮನುಷ್ಯನ ಕಾಠಿಣ್ಯ ಇತರರಿಗೆ ಕೊಡುವ ನೋವಿಗಿಂತ ಅವನಿಗೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೋವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅವನ ತುಪಾಕಿಯಲ್ಲಿ ಮದ್ದುಂಟು, ಗುಂಡಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅದನ್ನು ಸುಟ್ಟಾಗ ಎದುರಾಳಿಗೆ ಕೆಡಕಿಲ್ಲ; ತುಪಾಕಿ ಮಾತ್ರ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಒದೆಯುತ್ತದೆ, ಇವನ ಭುಜವನ್ನು ನೋಯಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ದಿನ ನಾನು ಸೂರ್ಯ ಮೂಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಆ ಮುಖ ಅದೇನು ನಗೆಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತದೆ!

ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ದಿನ ಬಿಡದೆ ಯುಗವೆಲ್ಲ ನೋಡಿಯೂ ಇವನು ಬೇಸರಪಡದೆ ಇರುವುದು ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯ.

ಅವನು ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಬಲ್ಲನು: ಆದಕಾರಣ ಅವನ ನಗೆ ಬಾಡದೆ ಇದೆ.

ಜೀವನ ಒಂದು ಆಟ; ಇದರ ಹೊಡೆದಾಟ ಬಡಿದಾಟ ನಿಜವಾದ ಕೇಡಲ್ಲ.

ಇದು ಒಂದು ಗರಡಿಯ ಮನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇಳಬರುವ ಗದೆಗಳು ಬಡಿಯುವ ಶಬ್ದ ಕಾಳಗದ ಕಣದ ಗದೆಗಳ ಶಬ್ದವಲ್ಲ.

ಅರ್ಜುನ ಕಿರಾತರು ಕಾದುವ ಹೊತ್ತು ಕೋಪವೆಲ್ಲ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ; ಕಿರಾತನಿಗೆ ಕ್ಷೋಭೆಯಿಲ್ಲ. ಎದುರಾಳಿ ಶಕ್ತನಾಗಲಿ ಅವನ ಧೃತಿ ಬೆಳೆಯಲಿ ಎಂದೇ ಅವನು ಇವನಿಗೆ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಒಡ್ಡುತ್ತಾನೆ.

ಬಾಳಿನ ಎಡರುಗಳಿಂದ ಸೋತು ನಾವು ಬೇಸರಪಡುತ್ತೇವೆ: ನಮ್ಮನ್ನು ತಿದ್ದಿ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಸತ್ವಕ್ಕೆ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ.

ಗೆಳೆಯ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆಂದು ಹೊರಟು ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ಗುಂತಕಲ್ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ಟಿಕೆಟ್ ಮನುಷ್ಯ ಗೋರೀಬಿದನೂರಿನಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವರನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದನು. ಬೆಳಗಾಗ ನನಗೆ ನಿದ್ದೆಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಇವರ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಎದ್ದು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದರೆ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದರು.

ಹಾಗೆಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡದೆ ಹೊರಟುಹೋದೆ, ಅದರಿಂದ ಹೀಗಾಗಿರಬಹುದು, ಎಂದರು. ನಾನು ನಕ್ಕು, ಬೇರೆ ಇನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಮರ್ಯಾದೆ ತೋರಿಸದೆ ಹೊರಟುಹೋದಿರಿ, ಯೋಚನೆಮಾಡಿ, ಎಂದೆ. ಅವರು, ಆಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕಾಣೆ ಉಚಿತ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಕೊಡದೆಹೋದೆ, ಎಂದರು. ನಮಸ್ಕಾರ ತಪ್ಪಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು, ನಾಲ್ಕಾಣೆ ತಪ್ಪಿದ್ದರಿಂದ ಆಳು, ಪಟ್ಟ ಅಥವಾ ಪಡಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಅಸಮಾಧಾನ ಇವರನ್ನು ತಪ್ಪು ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿತೆಂದು ನಾವು ಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದೆವು.

ಇದು ಹಾಸ್ಯಕ್ಕಲ್ಲದೆ ನಿಜ ಆದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ ನಾನದನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಇವರು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡದೆ ಬಂದೆನಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಹೋದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಎತ್ತಲೋ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ತಮ್ಮ ರೈಲು ಯಾವುದು ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸದೆ ಹೋಗುವುದು ತೀರಸಾಧ್ಯ. ಆಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕಾಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು ಕೊಡದೆ ಬಂದೆ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯೂ ಹೀಗೆ ತಬ್ಬಿಬ್ಬು ಮಾಡಬಹುದು. ನನ್ನ ಅಥವಾ ಆಳಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಕರ್ತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಲ್ಪನೆ ಯಾವುದು, ಅದಷ್ಟೆ ಮುಖ್ಯ.

ಸೃಷ್ಟಿ ಎಲ್ಲ ಇಷ್ಟೇ, ಏನಿದೆ ಅದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಏನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ ಅದೇ ಮುಖ್ಯ.

ಏನು ಕಾಣುತ್ತದೆ ಅದಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು ಬೇರೆ ಯಾವುದು? ಇದಲ್ಲ ಅದು ಎಂದು ಒಂದು ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಳಗಿರುವುದನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಅದು ಕೂಡ ಕಂಡದ್ದೇ. ಅದೇ ಕಂಡದ್ದು. ಹೊದಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೆಳೆದು ಹಾಕಿದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಯಾವುದು ಕಾಣುತ್ತದೆ ಅದೇ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಸತ್ಯ.

ಇದು ಸತ್ಯವಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಹೌದು ಎನ್ನಬೇಕು. ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ; ಆದರೆ ಆಗೈ ನಾವೂ ಇಲ್ಲ.

ಕಂಡದ್ದು ಯಾವುದೂ ಸತ್ಯವಲ್ಲ ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಸ್ತು ಉಳಿದು ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಬ್ರಹ್ಮ, ದೈವ.

ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕ್ರೋಧ ಇನ್ನೂ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಅನುಚಿತವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಅದನ್ನು ಕುರಿತ ನನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಹೆಡೆ ಹರಡಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏಳುವುದು. ಹೆಡೆಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ನಾನು ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ; ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಇದು ಒಡನೆ ಆಗುತ್ತದೆ; ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತದೆ. ಹೇಗೂ ಒಳಗೆ ಸರ್ಪ ಇದ್ದೇ ಇದೆ.

ಎದುರು ಜೀವಕ್ಕೆ ಕಠಿಣವಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಿನ್ನನ್ನು ಕುರಿತೇ ಕಠಿನವಾಗಿರು; ಇದು ಶ್ರೇಯಸ್ಸು.

ಗಂಡ ದೀರ್ಘಾಯುವಾಗಲೆಂದು ಹೆಂಡತಿ ಕಿವಿ ಮೂಗು ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆ ರಂಧ್ರಗಳನ್ನು ಆಭರಣಗಳ ನೆಲೆಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸೌಮಂಗಲ್ಯವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ಎದುರಾಳಿಗೆ ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಬಯಸಿ ನೀನು ಸಹಿಸುವ ಕಷ್ಟ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ತೋರಿದ ಚಿಂತೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಸತ್ಯವಂತ ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾನೆ: ಯಾವುದೇ ವಿವಾದದಲ್ಲಿ ಎದುರು ಪಕ್ಷ ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಹೊಣೆ ತನ್ನದು, ಆ ಪಕ್ಷದ್ದಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಇವರು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೇಸರವೇಕೆ? ಅವರು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ನಮ್ಮ ಭಾರ. ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಾದಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ, ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಎನ್ನುವುದೇ ನಮ್ಮ ದೂರು? ಸರಿ; ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇದೇ ಜೀವನ. ನಾವು ಒಂದು ಗರಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಗರಡಿಗೆ ಬಂದವನು ಇದೇನಪ್ಪಾ ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಶ್ರಮ ಪಡಬೇಕು ಎಂದು ಗೊಣಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದೇ ಶ್ರಮ ಪಡುವುದಕ್ಕೆ, ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ. ಅಥವಾ ಜೀವನ, ವಾರವೆಲ್ಲ ಪಾಠ, ಒಂದು ದಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ, ನಡೆಯುವ ಶಾಲೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ದಿನ ನೀನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಕನಿಗೆ ಹೇಳುವೆ ಏನು? ಅವನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ; ನೀನು ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತೀಯೆ. ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆ ಕೇಳಲಿ ನಾನದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದೇನೆ, ಎನ್ನುವುದೇ ಸರಿಯಾದ ನಿಲುವು.

ಎಂಥದೇ ಸನ್ನಿವೇಶ, ಯಾವುದೇ ಜನ, ಏನೇ ತೊಡಕು, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಎಲ್ಲವೂ ಪ್ರಸಾದ ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಗೆಲ್ಲುವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕು.

ಈ ದಿನದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಆಚಾರ್ಯರು ಸರಿಯಿಲ್ಲದ ಎರಡು ಮಾತನ್ನಾಡಿ ನಾನು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತನ್ನು ಕಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು; ಸಭೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ನೀವು ಎಂಥ ಶಕ್ತರು ಎನ್ನುವುದು ಜನಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಹಾಗೆ

ಮಾಡಿದೆ; ಕವಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ, ಚುಚ್ಚಿದರೆ ಕೆಂಡ ಪ್ರತಾಪವನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ, ಸರ್ಪ ಹೆಡೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತದೆ," ಎಂದು ಒಂದು ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ನನ್ನ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶ ಪಡಿಸಬೇಕಾದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸಿದೆನು.

ಕೆಂಡದ ಮಾತು ಸರ್ಪದ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ ಕವಿ ಅದೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳದೆ ಬಿಟ್ಟರೂ ಇಂಥ ಮಿತ್ರರು ನೆನೆದುಕೊಳ್ಳದ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬಲ್ಲನು. ಮಾಣಿಕ್ಯ ಚುಚ್ಚದೆಯೇ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ; ದೈವದ ಅಭಯ ಹಸ್ತ ನಾವು ಚುಚ್ಚದೆಯೇ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಕಾದಿದೆ. ನನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎದುರು ಜನ ತಪ್ಪಿ ಏಕೆ ನಡೆಯಬೇಕು? ನನ್ನ ದೈವ ನನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡರೆ ಇವರು ವಿರೋಧಿಸದೆಯೇ ನಾನು ದಕ್ಷನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಹಿಂಸೆ ಸರ್ವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ತತ್ವವೆಂದು ತಿಳಿದ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರು ನಮ್ಮ ಜನಕ್ಕೆ ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಬಿಡಿ ಎಂದು ನಿಯಮ ಮಾಡಿದರು.

ಎಲ್ಲೋ ಒಂದುಸಲ ಯಜ್ಞಕ್ಕಾಗಿ ಪಶುವಧೆ ಮಾಡಿದರೆ ಏನು ಎಂದರೆ, ಯಜ್ಞಕ್ಕೆಂದೂ ಪಶುವಧೆ ಬೇಡ, ಎಂದು ನಿರೂಪಿಸಿದರು.

ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದರು; ನಾವು ಅದನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ.

ಯಾವ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲೂ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾದ ಅಭ್ಯಾಸ ಅವಶ್ಯ ಸಾಧನ.

ಅಹಿಂಸೆ ಮನಸ್ಸು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಅದನ್ನು ದಿನವೂ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತಪ್ಪೇ ತಪ್ಪು; ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಕೆಡಸಿಕೊಂಡರೂ ತಪ್ಪಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಕೂದಲನ್ನು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ತೆಗೆದರೆ ದೀಕ್ಷೆ ಬೆಳಸಿ ಕ್ಷುರ ಕರ್ಮ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತಾಯಿತು; ದಿನವೂ ಕ್ಷೌರ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಕೂದಲ ಬುಡ ಇರಬಹುದು, ಬೆಳೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಹಿರಿಯರೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಜೊತೆಯವರೊಬ್ಬರು ತೀರಿಕೊಂಡ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿ, ನಾನಿನ್ನೂ ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಜೊತೆಯ ಈ ಮನುಷ್ಯ ದಿನ ಮುಗಿಸಿ ಮರೆಯಾದ, ಎಂದರು.

ಈ ಬೇಸರ ಸಹಜವೇ. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ತರಬಹುದು. ಸಾವು ಅಪಘಾತದಿಂದ ಬಂದಿತ್ತಾದರೆ ಅದಕ್ಕೇನೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ; ಅಪಘಾತ ಯಾರಿಗಾದರೂ

ಆಗಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದು ಗುಂಡಿಗೆ ನಿಂತಿತೆಂದರೆ ಅದು ಆಯಾ ದೇಹದ ಗುಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಒದಗುವ ಕೊನೆ.

ಇದೇ ಹಿರಿಯರು ತಾವು ಚಿಕ್ಕಂದು ಕೊಂಡ ಒಂದುಗಡಿಯಾರ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಇತರರು ಹೊಸ ಗಡಿಯಾರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಅವು ಕೆಟ್ಟು ಹಾಳಾಗಿವೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಮೈ ಗಡಿಯಾರದಂತೆ ಒಂದು ಯಂತ್ರ; ಅದರ ಆಯಸ್ಸು ಅದರ ಸಹಜ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೊರಗೆ ಕಾಣುವುದು ಒಳಗೆ ನುಡಿಯುವುದು ದೇವರಿಗೆ ನಿರಂತರ ವ್ಯಾಪಾರ. ಕಂಡಾಗ ಅವನನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ ಅವನ ನುಡಿಗೆ ಕಿವಿ ಕೊಡದೆ ಕುರುಡು ಕಿವುಡಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ನಮ್ಮ ನಿರಂತರ ವ್ಯಾಪಾರ.

ಸುಟಿಯಾದ ಮಗು ತಾನು ಏನು ಮಾಡಿದಾಗ ತಾಯಿ ಅಣ್ಣ ಅಂಜುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಆ ಮೇಲೆ ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆನ್ನುತ್ತದೆ.

ಬ್ರಿಟನ್ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಹಿಟ್ಲರ್ ಇದನ್ನೇ ಮಾಡಿದ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಕೊನೆಗೆ ಯುದ್ಧ ಆರಂಭವಾಯಿತು.

ಕೆಟ್ಟುದಾದೀತು ಎಂದು ಭಯಪಟ್ಟ ವೇಳೆ ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವ ನಡುಗುವುದು ಸಹಜ. ಕೆಟ್ಟುದಾದೀತು ಎಂದು ಭಯ ಪಡುವುದೂ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಸಹಜವೇ. ಈ ಭಯಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ದ್ರವವನ್ನು ಮರೆಹೊಗುವುದು.

ಕೆಟ್ಟುದಾಗಿ ದೇವರನ್ನು ಮರೆಹೊಕ್ಕರೆ ಮೂಡುವ ಮನೋಧರ್ಮ ಭಯದಿಂದಲೇ ಮೂಡಬಹುದು.

ಯೋಚನಾಪರವಾದ ಜೀವ ಭಯ ತಾನಾಗಿ ಮೂಡಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಈ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ಜೊತೆಗೆ ಇಂಥ ಜೀವ ನಿಜದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ಕುರಿತು ಸಹಜವಾಗಿ ಮರುಕವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಯಾವ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೇಡು ಬರಲು ಯಾವ ಕಾರಣ ಇದ್ದವೋ ನಾವು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಜೀವನದ ಮಾತೇನು? ನಾವು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ

ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಉದಿಸಿತು ಎಂದು ಪ್ರಾಯಶಃ ತಿಳಿಯಲಾರೆವು. ಯಾವ ಸಣ್ಣ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ಕೇಡು ಒದಗಬಹುದು ಇದನ್ನು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನು ಸದಾ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೆಣಿಸಬೇಕು, ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಬಯಸಬೇಕು, ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಆಡಬೇಕು. ಜೀವನದ ವಿಷಯ ನಮಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಸಾಲದೆ ಇರುವ ಈ ಸ್ಥಿತಿ, ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನ, ಹೀಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಳಿಗೆ ಮೂಲ ಆಗಬಹುದು.

ಭಯವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯೇ, ಆದರೆ ಭಯವಿಲ್ಲದ ಮನುಷ್ಯ ಧೂರ್ತನಾದಾನೆಂಬ ಶಂಕೆ ಉಂಟು.

ಭಯವಿರಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಅಡಗಿಸಬೇಕು. ಭಯ ಮೂಡಿ ಮನುಷ್ಯ ದೈವವನ್ನು ಮರೆ ಹೊಗಲಾರದೆ ಹೋದರೆ ಬಾಳು ಹದೆಗೆಡುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮೋಹವೆಂದು ಕರೆದಿರುವುದು. ಅತಿ ಮಮತೆ ಅಜ್ಞಾನ ಮೋಹದ ತಾಯಿತಂದೆ.

ದೇವರಿದಾನೆ ಕಾಯುತ್ತಿದಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ ಆ ನಂಬಿಕೆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಈ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡವುದೇ.

ದೇವರಿರುವುದು ಕಾಯುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೆ ಜನಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ ಒದಗುತ್ತಿರುವುದೇಕೆ?

ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಅವಶ್ಯಕವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗಿಲ್ಲ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಇಷ್ಟು ಕಾರಣ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ; ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ಧೃತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಮರುಕ ತೋರಬೇಕು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ.

ಯಾವ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ನೆನಪಿಗಿಂತ ಕೆಟ್ಟ ನೆನಪು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅಂಟುತ್ತದೆ. ದರ್ಭೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಲ್ಲೂ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ; ಸಾವಿನಲ್ಲೂ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನೆನೆಯುವ ಬಹು ಜನರಿಗೆ ಅದು ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವುದರ ನೆನಪು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾವಿನ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ನೆನಪಿಂದ ಹೀಗೆ ಅರುಚಿಯಾಗುವ ವಸ್ತು ಅನೇಕ. ವಿಚಾರದಿಂದ ಈ ಅರುಚಿಯನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ, ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ

ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರೆ ನಷ್ಟವೇನು ಎನ್ನುವುದುಬೇಡ; ಕೆಟ್ಟ ನೆನಪಿನ ಕಾರಣದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ತೊರೆಯುವ ಮನೋಧರ್ಮ ಬಹುದೂರ ಮುಟ್ಟಬಹುದು; ಬಹು ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು

ಕಳ್ಳರಿದಾರೆಂದು ಊರನ್ನು ಬಿಡುವುದೇ ? ಪಾಪವಿದೆ ಎಂದು ಲೋಕವನ್ನು ಬಿಡುವುದೇ?

ಅರ್ಧ ಹೊತ್ತು ಕತ್ತಲ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿತು ಎಂದು ಬೆಳಕು ಆಕಾಶವನ್ನು ಕೈ ಬಿಡುವುದೇ?

ಮನುಷ್ಯನು ಬೆಳಕಿನ ಸೇವಕ; ಅವನು ಅದರ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಿರ ಪಡಿಸಬೇಕು, ಹರಡಬೇಕು.

ಕತ್ತಲು ಆಕ್ರಮಿಸುವೆನೆಂಬ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೊಡೆದಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಒಡೆಯನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು.

ಒಳ್ಳಿತಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಸಂಕೋಚ ಪಡಬೇಡ.

ಈ ಮೊದಲ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಯಾವನಿಗೂ ಎಂಥ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದೆನು ಎಂದು ಹತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರಿತಾಪವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಇದೇ ತಪ್ಪು ತನ್ನಿಂದಾದರೆ ಏನು ಗತಿ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಎರಡು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದ ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುವು.

ಹಿಂದಾದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ಕೋರಬೇಕು; ಮುಂದೆ ತಪ್ಪಾಗದಂತೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೇಡಬೇಕು.

ಏನನ್ನು ಯಾರನ್ನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡೋಣ?

ಬೇರೆ ಯಾವುದು ಉಂಟೋ ಇಲ್ಲವೋ, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಆಶೆ ಒಂದುಂಟಷ್ಟೆ? ಒಂದು ಎತ್ತರದ ಕಲ್ಪನೆ ಉಂಟಷ್ಟೆ?

ನಾನು ಈ ಗೆರೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕು ಎಂಬ ಬಯಕೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಲಿ; ಅದರಿಂದ ಬಾಳು ಮೇಲಕ್ಕೇಳುತ್ತದೆ.

ದೈವ ಎನ್ನುವುದು ಬೇರೆ ಏನೋ ಅಲ್ಲ; ಎಲ್ಲ ಚೇತನವನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸೌಜನ್ಯ, ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸದ್ಗುಣ.

ನೆನೆದಷ್ಟು ಇದು ನಿಜವಾನುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾದಷ್ಟು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಮ್ಮ ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಸುಸ್ವಪ್ನದ ಘನ ವಿಗ್ರಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಳಿಗೆ ಬೇಕೆಂದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಸದಾ ಜೊತೆಗಿದ್ದು ಕಾಯುತ್ತದೆ.

“ನಂಬಿ ಕೆಟ್ಟವರಿಲ್ಲವೋ ಒಳ್ಳೆಯದನು ನಂಬದೆ ಕೆಟ್ಟರೆ ಕೆಡಲಿ.”

ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಯ್ಯನ ಎಂದಿದೆ: ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದನು ಎಂದಿದೆ. ನಾವು ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಬಯಸುವರಾದರೆ ನಮ್ಮ ಹೃದಯರಂಗದ ಅಯ್ಯ ಒಳ್ಳೆಯದರ ಆಕರವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಕಾಪಾಡು ಎಂದು ಕೂಗಿದವರೆಲ್ಲ ಬದುಕಿಕೊಂಡರೆ ಎನ್ನಬೇಡ. ಕೂಗು ಎದೆಯಾಳದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯೂ ಮೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ತೀವ್ರವಾದಷ್ಟೂ ಮನುಷ್ಯನ ಸಾಧನೆ ಬಲಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಧನೆ ಬಲವಾದಷ್ಟೂ ಸಿದ್ಧಿ ಹತ್ತಿರಬಂದಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ಮೊದಲ ಬಾಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನಾವು ಸೋತ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ನೆನೆದೆ ನಾವು ಧೈರ್ಯಗೆಡಬಾರದು. ನಮ್ಮ ಮೈ, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು, ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ವಭಾವಗಳಿಗೆ, ಒಂದೊಂದು ಮಿತಿಯುಂಟು. ಇವುಗಳ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕು; ಆ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅವನನ್ನು ಹಿಗ್ಗಾ ಮುಗ್ಗ ಎಳೆಯದೆ ಉಪಾಯದಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕುದುರೆ ಏರುತ್ತಿದ್ದ ದಿನದಲ್ಲಿ ನಾನು ಆ ಪ್ರಾಣಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಯಾವುದೇ ಇಷ್ಟು ಸೊಪ್ಪಿಗೆ ಸೆಗಣಿಗೆ ಅಳುಕಿ ಹಿಂಜರಿದುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದುಂಟು. ಇಂಥ ವೇಳೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಗದರುವುದು ಹೊಡೆಯುವುದು ವಿವೇಕವಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಅದು ಅಂಜಿದ ಆ ಪದಾರ್ಥ ಹಾವಲ್ಲ ಹುಳುವಲ್ಲ ಇಷ್ಟು ಸೊಪ್ಪು ಇಷ್ಟು ಸೆಗಣಿ, ಎಂದು ತೋರಿಸಿದರೆ ಕುದುರೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಈ ಕುದುರೆಯಂಥ ಒಂದು ವಸ್ತು. ಅಂಜಿತು ಎಂದು ಬೆದರಿತು ಎಂದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಬೇಡ: ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಅಂಜಿಕೆಯನ್ನು ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯ; ಬಿಡಿಸುವುದೇ ಸರಿ.

ಮೈಯ ಮಾತೂ ಇಷ್ಟೆ.

ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾತೂ ಇಷ್ಟೇ.

ಇವು ಯಾವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತವೆ ಭಯಪಡುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಆ ತೊಂದರೆ ಪಡದಂತೆ ಆ ಅಂಜಿಕೆ ಬಾರದಂತೆ ಇವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸದಾ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೊಡನೊಬ್ಬರು ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಮಾತು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ! ಇದರ ರುಚಿಯನ್ನು ಬಲ್ಲವನು ಒಂದು ನಾಟಕವನ್ನು ನೋಡಲು ಬಯಸಲಾರನು.

ನಿಜದಲ್ಲಿ ನಾಟಕವನ್ನು ರಚಿಸುವವರು ತಾವು ಕೇಳುವ ಇಂಥ ನೂರು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಮಾತನ್ನು ಪೋಣಿಸಿ ಒಂದು ನಾಟಕವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮಾತಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ನಟನವೂ ಅಷ್ಟೇ. ರಂಗದಲ್ಲಿ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವೆನ್ನುವುದು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಬಹು ಒಳ್ಳೆಯ ನಟನಿಗೆ, ಕೆಲವು ವೇಳೆ. ಬೀದಿಯ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಟನ ತಾದಾತ್ಮ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೃತಕತೆಯ ಸೋಕಿಲ್ಲ; ಇಲ್ಲಿ ಜೀವ ತಾನೆ ಆಟವಾಡುತ್ತದೆ.

ಮನುಷ್ಯನು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಇರುವ ಕಷ್ಟಸಾಲದು ಎಂಬಂತೆ ಇಲ್ಲದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಭಯಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಇದು ತಪ್ಪಲ್ಲ; ಇದೇ ಹಿರಿಯರು ದುಃಖದೋಷಗಳ ಅನುದರ್ಶನ ಎಂದು ಕರೆದಿರುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ.

ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಒದಗಿರುವ ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟ ನಮಗಾದರೂ ಒದಗಬಹುದು.

ಸಾಧ್ಯವಾದ ಕಷ್ಟವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒದಗಿದ್ದರೆ ಲೋಕ ಉಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಪಕ್ಷದ ಜನರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದೇ ಏರ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಯಾವ ಪಕ್ಷದ ಸೈನಿಕರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಜೀವನ ಪಥದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ನಾವು ನಡೆಯುತ್ತಿದೇವೆ.

ಹೀಗೆ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮ, ತತ್ವ, ಶಕ್ತಿ, ಯಾವುದೋ ಒಂದಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ದೈವ ಎಂದು ಬಲ್ಲ ಜನ ಕರೆದಿರುವರು.

ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ನೀನು ಹೀಗೆಂದುಕೋ: ಇದುವರೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿ ಕರೆದು ತಂದಿರುವ ಸತ್ವ, ತತ್ವ, ಶಕ್ತಿ ಮುಂದಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮಗುವಿಗೆ ಕನಸು ಎಚ್ಚರದ ವಿವೇಚನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಗು ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಎದ್ದು ತಾನು ರಾತ್ರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡ ಕನಸು ಅವನಿಗೆ ನಿಜವೇ ಆಗಿದ್ದಿತು.

ಮನೆಯವರು ಅವನಿಗೆ, ಅದು ಕನಸು, ನಿಜವಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ತನ್ನ ಅನುಭವ ಆ ಅನುಭವದ ಇತರ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೆ ಅನುಭವ ಅಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಕನಸು ಎಂದು ಮನುಷ್ಯ ಹೀಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ.

ಮಗು ತನಗೆ ಕಲ್ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಅದು ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ವರ್ಣಿಸಿದ. ವರ್ಣನೆಯ ಒಂದೊಂದು ವಿವರವೂ ಗವಿಪುರದ ವಿಸ್ತರಣದಲ್ಲಿ ಅವನು ಈಗ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಮನೆಯದು.

ನಾವು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಕುರಿತು ರಚಿಸುವ ವರ್ಣನೆಗಳು ಇಂಥವೇ ಎಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಬೆಳಗಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಪೊಪ್ಪಾಯಿ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಏಕೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆ. ಹುಡುಗ, ಹಣ್ಣಿಗಾಗಿ, ಎಂದ. ಮರದಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವನಿಗೆ ಅದು ಸಂಗತಿಯೇ ಅಲ್ಲ. ಮರ ಉಂಟು ತಾನುಂಟು; ಹಣ್ಣಿಲ್ಲದೆ ಉಂಟೇ?

ನಾವು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಬಯಸುವುದು ಹೀಗೆಯೇ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯ ಬೇಡ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯಬೇಡ. ಜೀವನ ಇದೆ, ನಾವಿದೇವೆ; ಒಳ್ಳಿತು ಆಗಬೇಕು.

ಹುಡುಗರಿಬ್ಬರೂ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಓಡಿದರು; ನಾನು ಮುಂದು ತಾನು ಮುಂದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಮುಂದಾದ; ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯನನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದೆ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ, ನೀನು ಅಣ್ಣ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಪೋಟಿ ಮಾಡಬಾರದು, ಎಂದೆ. ಅವನು, ನಾಳೆಯಿಂದ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಮುಂದೆಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ, ಎಂದ.

ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಒಂದೆ ಪ್ರಶ್ನೆ: ನಾನು ಮಂತ್ರಿಯಾಗುತ್ತೇನೆಯೇ ಎಂದು. ಆಗುತ್ತೇನೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೇ ತಿಳಿಯದು. ಬಹು ಜನ ತಾವು ಈ ವಿಷಯ ಬಹಳ ಚಿಂತೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನನಗಾದರೂ ಚಿಂತೆ ಉಂಟು. ಮಂತ್ರಿಯಾದೆನೇ ಸಂತೋಷ;

ಆಗಲಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ ಸಂತೋಷ, ಇಲ್ಲ ಸಮಾಧಾನ, ಇರಬೇಕು. ಕೊಡುವನು ದೇವರು, ಬೇಡ ಎನ್ನುವನು ದೇವರು; ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಮೊದಲು ನಾನು ಬಯಸಿದ ಏನೋ ನನಗೆ ದೊರೆಯದೆ ಇದ್ದಾಗ ಅದು ಒಳ್ಳಿತೇ ಆಯಿತೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕಂಡದ್ದುಂಟು. ಈಗ ಏನಾದರೊಂದು ಬಯಕೆ ಕೈಗೂಡದಿದ್ದರೆ ಅದೂ ನನ್ನ ಒಳ್ಳಿತಕ್ಕಾಗಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನನ್ನಮನ ಕಾಣಬೇಕು.

ಏನಾದರೂ ಸರಿಯೇ, ಅದು ದೇವರ ಕೃಪೆ, ಎಂಬ ನಿಲುವು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಬೇಕು.

ಬಾರದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಬಳಲುವುದು ಬೇಡ: ಇರುವುದೇನು ನೋಡು; ಅದನ್ನು ಹಿಡದು ನಡೆ.

ಹಿರಿಯರು ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲು 'ಓಂ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಓಂ' ಎಂದರೆ ಇರುವ ಸಂಗತಿ ಅನುಭವದ ಸತ್ಯ. The Everlasting Yea.

ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊ; ಅಲಸದೆ, ಅಳುಕದೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅಡಿ ಇಡು.

ಒಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಬೇಡ: ಜೀವನ ನೀನು ಗಳಿಸಿದ ವಸ್ತು ಅಲ್ಲ, ನಿನಗೆ ದೊರಕಿದ ವಸ್ತು.

ಅಥವಾ ನೀನೇ ಅದಕ್ಕೆ ದೊರಕಿದ್ದೀಯೆ. ಅದು ನಿನ್ನನ್ನು ನಡಸುತ್ತಿದೆ.

ಅದನ್ನು ನಂಬಿ ನಡೆ; ಅದು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ನೀನೇ ಏರುವ ಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಡ.

ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ, ಮೇಲಕ್ಕೆ, ಹೋಗುವುದು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ, ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಬಾಳು ಚೆನ್ನವಾಗಲಿ; ಬಾಳು ಸಫಲವಾಗಲಿ; ಉದ್ಧಾರವಾಗಲಿ; ಯತ್ನಮಾಡು.

ಬಾಳು ಎನ್ನುವುದು ಏನು? ಇಷ್ಟು ಯೋಚನೆ, ಇಷ್ಟು ಮಾತು, ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸ. ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನ ಮಾಡು, ಮಾತು ಚೆನ್ನವಾಗಲಿ; ಚೆನ್ನವಾದ ಕೆಲಸ ಯಾವುದು ಅದನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗು.

ಈಗ ಇದನ್ನು ನೀನು ಮಾಡ ತೊಡಗಿದರೆ ಹಿಂದೆ ಆದ ತಪ್ಪೆಲ್ಲ ಇದರಂದ ಅಳಿಯುತ್ತದೆ: ಮುಂದೆ ಏನೇ ಬಂದರೂ ನಿನಗೆ ಕೇಡಿಲ್ಲ.

ಈ ಮನೋಧರ್ಮ ದೃಢವಾದರೆ ಮುಂದಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತೆ ಅಳಿಯಿತು.

ಈ ಚಿಂತೆ ಎನ್ನುವುದು ಕೂಡ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ವಾಡಿಕೆ ಹೊರತು ಬೇರೆಯಿಲ್ಲ. ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಮನಸ್ಸು ಚಿಂತಿಸುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ ಎಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಶಕ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಗ್ಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಮನಸ್ಸು ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಚಿಂತೆ ವ್ಯರ್ಥ ಎಂದು ಮನುಷ್ಯ ಮನಗಾಣಬೇಕು. ತನ್ನಿಂದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಒದರಬೇಕು, ಅದರಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗಲಿಲ್ಲ; ಇದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಕಾಪಾಡು ಎಂದು ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಡಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದ ಆಳದ ಅಡಗಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಮೊಸಳೆ ಚಿಂತೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಆಳದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದು ನಾವು ಮೊರೆದಾಗ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು ಕಾಯುವ ಬಂಧು ದೈವ.

ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಗೆದ್ದ ಮೇಲೆ ಅದು ಬಂದಿತೇಕೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬಹುದು, ಅದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇಂಥ ವಿಚಾರದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತಾನು ನಡೆದ ದಾರಿಯ ಅರಿವು ಬರುತ್ತದೆ; ತನ್ನನ್ನು ದೈವ ಕಾದಿರುವುದು ಮನತಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತ ವಿಚಾರ ಸಾಧು ಎನ್ನಿಸುವುದು ಇದರಿಂದ. ಇದರ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಮಾಡುವ ವಿಚಾರ ಶುಷ್ಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಚಿಂತೆ ಹೀಗೆ ದೈವಭಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರೇರಕವಾಗಬಹುದು. ಜೀವನದ ಯಾವ ಅಧಃ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ದೇವರ ಕಡೆ ತಿರುಗುವ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು.

ಜೀವನ ಒಂದು ಗರಡಿ: ಮ್ಮ ಜಟ್ಟಿ ನಮಗೆ ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದಾನೆ. ಬಿದ್ದೇನೆಂಬ ಭಯ, ಬೀಳುತ್ತಿದೇನೆಂಬ ಅರಿವು, ಬಿದ್ದೆನೆಂಬ ದುಃಖ, ಇದಲ್ಲ ನಾವು ಗುರುವಿನಿಂದ ಪಾಠ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮ. ಬಿದ್ದದ್ದು ತಪ್ಪಲ್ಲ; ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲು. ಮರಳಿ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊ. ನಿನ್ನ ಗುರು ನಿನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾನೆ; ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನಿನಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ನೀರು ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿ ಖಂಡಗಳಾಗಿ ಪರ್ವತಾಕಾರವಾಗಿ ಬಹು ದೂರ ತೇಲಿ ಬರುತ್ತದಂತೆ. ನಮ್ಮ ಒಂದೊಂದು ಚೇತನ ಆತ್ಮದ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಮ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿ ಖಂಡವಾಗಿ ತೇಲುತ್ತ ಬಂದಿರುವ ಒಂದು ತುಂಡು.

ನಮ್ಮ ಮೈ ಈ ತುಂಡಿನ ದೃಷ್ಟಭಾಗ; ಆತ್ಮ ಸಾಗರದ ಒಳಗೆ ಅಡಗಿ ಕಾಣದೆ ಇರುವ ಭಾಗ.

ಖಂಡವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಈ ನಾನು ನಾನು ಎಂಬ ಜೀವಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವಕ್ಷದ ಮೇಲೆ ಆಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸದಾ ಆವರಿಸಿ ಸದಾ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಇದೆ ಅನಂತವಾದ ಅಚಿಂತ್ಯವಾದ ಪರಮಾತ್ಮ ತತ್ತ್ವ.

ಹೊರಗೆ ಕಾಣುವ ನಾನು ಎಷ್ಟಿದೆ ಅಷ್ಟೇ ನಾವು ಎಂದುಕೊಂಡಾಗ ನಾವು ನಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೇ ಕಾಣದೆ ನಮ್ಮದೆಂಬ ಬಾಳುವೆ ಬಹಳ ಉಂಟು, ಅದನ್ನು ಕಾಯುವ ಅನಂತ ಜೀವನ ಒಂದು ಅದರಡಿಗೆ ಉಂಟು, ಅದರ ಸುತ್ತ ಉಂಟು.

ಅನಂತಸಾಗರದ ಆ ಮಾತೃ ವಕ್ಷದಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಸರ್ವಸ್ವ ಉದಿಸಿದೆ. ನಾನು ಎಂಬಲ್ಲಿ ನಾವು ಗ್ರಹಿಸುವ ಸಮಸ್ತ ಅಂಗ ಉಪಾಂಗಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಅದರಿಂದ ಬೆಳೆದಿದೆ.

ಅಚಿಂತ್ಯ ಅನಂತ ಪರಮಾತ್ಮ ತತ್ತ್ವ ನಮ್ಮ ಬಾಳನ್ನು ತನ್ನಂತೆ ಚೆನ್ನ ಮಾಡಲು ಬಯಸಿದೆ. ಇದನ್ನರಿತು ನಾವು ಕ್ಷಣ ಅನುಕ್ಷಣ ಅದಕ್ಕೆ, ನಿನ್ನಿಚ್ಛೆ ನಡೆಯಲಿ, ಈ ಬಾಳನ್ನು ಚೆನ್ನ ಮಾಡು ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಆ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಮನಬಾಗಬೇಕು; ಜೀವನದ ಉದ್ಧಾರಕ ಶಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸಬೇಕು.

ನಾವು ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮದೆನ್ನುವುದು ಅದರ ಎದುರಿಗೆ ತೀರ ಅಲ್ಪ ನಮ್ಮ ಈ ಅಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ನಾವು ಬದುಕುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಬೇಡ ಇರುವ ಆ ಅಲ್ಲವೂ ದೈವದಿಂದ ಬಂದದ್ದು. ಅದಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಎಂದು ನಾವು ದೇವರೊಂದಿಗೆ ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದು.

ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುವುದು ಬಹಳ ಸ್ವಲ್ಪ. ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಳಿದರೆ ಅವನ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಉಂಟು.

ಅವನೋ ತನಗಾಗಿ ಇದು ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಾನೆ.

ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನೆನಪಿರಬೇಕು: ತಂದೆಯ ಜೊತೆಗಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳ ಜತವನ್ನು ಕಾಯಬೇಕು.

ಸತ್ಯವಂತ ದೈವದೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಾನೆ, ಸೃಷ್ಟಿಯ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ; ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸುಖವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡದವನು ಬಹು ಬೇಗನೆ ತನಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಗೆಳೆಯರು ತಾವು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪರಾವಲಂಬಿ ಆದೆನೆಂದು ಸಂಕೋಚ ಸೂಚಿಸಿದಾಗ, ಪರಾವಲಂಬನವೇ ಬದುಕುವ ದಾರಿ, ಪರಾವಲಂಬಿಯಾಗದವನು ಕೆಟ್ಟ, ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆನಂತೆ. ಕಿರಿಯ ಗೆಳೆಯ ನನಗೆ ಇದನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು.

ನಾನು, ನನಗೊಂದು ಅವಲಂಬನ, ಎಂಬ ಮಾತು ಎಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಎರಡೇ ವಸ್ತು: ನಾನು ನನ್ನ ದೇವರು.

ದೇವರಿಗೆ ಭಾರವಾದೆನೆಂದು ಯಾರು ಸಂಕೋಚ ಪಡಬೇಕು? ಏಕೆ ಸಂಕೋಚ? ತಾನು ಪರಾವಲಂಬಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯಾವುದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನು ಉದ್ಧಾರವಾದ.

ಯಾವುದೇ ಕಾರಣ, ಎಂದರೆ, ರೋಗ, ವಿಚಾರ ಪರತೆ, ಏನೋ ಒಂದು ಭಯ; ಇದು ಮೂರೂ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಮೀಚೀನವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ.

ಗೀತೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಆರ್ತ ಜಿಜ್ಞಾಸು ಅರ್ಥಾರ್ಥಿ ಜ್ಞಾನಿ ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವುದು.

ನಿನಗಾಗಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗಾಗಲಿ ಕಷ್ಟ ಬಂದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದೈವ ಜೊತೆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡು. ಏಹುದ್ಯಭಕ್ತ ಹೇಳಿದಂತೆ Underneath are the Everlasting Arms.

ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರೂ ಇದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿನಗೂ ಇದು ಕಂಡಿತೇ ಸಮ; ಕಾಣಲಿಲ್ಲ, ಬಲ್ಲವರು ಕಂಡದ್ದನ್ನು ನಂಬಿ ಬಾಳು.

ಏಹುದ್ಯರ ಇಂಥದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು Though He slay me yet shall I trust in Him. ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು, ರಾವಣ, ಶಿಶುಪಾಲನ ಕಥೆಗಳ ಸಾರಾಂಶ ಇದು.

ಇಂಥದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಏಹುದ್ಯ ವಚನ Though I walk through the valley of the shadow of death I shall not fear evil for Thou art with me.

ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿ ದೇವರಿಲ್ಲದ್ದೆಂಬ ಸ್ಥಳ ಸೂಜಿಯ ಮೊನೆಯಷ್ಟಿಲ್ಲ.

ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಇದ್ದೇ ಇದಾನೆ; ಸುಖವಾಗಿರುವವರನ್ನು ಅದರಿಂದ ಕೆಡದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಅದರಿಂದ ಪಾರು

ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಮಯ ಉಂಟು. ನಮಗಿರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ನಾವು ದೈವದ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಬೇಕು ಅದರ ನೆರವನ್ನು ಬೇಡಬೇಕು.

ಜೀವ ಉನ್ನತ ರೀತಿಯದಾದರೆ ಅದು ಇತರರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ತಾನು ಹೊತ್ತೇನೆನ್ನುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಕೋನುಸಸ್ಯಾತ್ ಶ್ಲೋಕದ ಹಿರಿಯಾತ ಇಂಥ ಒಂದು ಜೀವ. ಮಹಾತ್ಮಾ ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ ಇಂಥ ಜೀವಗಳು.

ನಿಜವಾದ ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಬಲ್ಲ ಮನಸ್ಸು ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಲಾರದು; ಈ ಮಹನೀಯ ಜೀವಗಳ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಬೇಡುತ್ತದೆ.

"ಈ ದೇವರು ಎಂಬ ಮಾತು ಜೀವಕ್ಕೆ ನಿಜವೆನಿಸಬೇಕಲ್ಲ."

ಯೋಚನೆ ಮಾಡು. ನೀನು ಸೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬೇರೆಯಲ್ಲ; ಮಹಾ ಸಾಗರದ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರಿನಂತೆ, ಕಾನನದ ಒಂದು ಮರದ ಒಂದು ಎಲೆಯಂತೆ ನೀನಿದ್ದೀಯೆ. ಒಟ್ಟು ಯಾವುದೋ ಜೀವ, ಒಟ್ಟು ಒಂದು ಮನಸ್ಸು, ಒಟ್ಟು ಒಂದು ಸೌಜನ್ಯ, ಒಟ್ಟಿನ ಒಂದು ಆತ್ಮೋನ್ನತಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಚೂರು ಜೀವವಾಗಿ ಚೂರು ಮನಸ್ಸಾಗಿ ಚೂರು ಸೌಜನ್ಯ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಲೋಕದ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀನೇ ಇಷ್ಟು ನೋಯುವುದಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಹನಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಎಲೆಯಾಗಿ ತಳೆದಿರುವ ಸಾಗರ, ಕಾನನ ನಿನಗಿಂತ ಕಡಮೆಯ ಮರುಕವನ್ನು ಪಟ್ಟೀತೇ? ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತು ನಾವು ಪಡುವ ಕಕುಲಾತಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಕಕುಲಾತಿ ಇರಬೇಕು, ನಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತು ದೈವಕ್ಕೆ.

ಎಲೆ ಹನಿಯ ರೂಪಕವನ್ನು ತಿಳಿವಿಗೆ ನೆರವು ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊ; ವರ್ಣನೆ ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸಬೇಹ. ದೈವದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವ ಪ್ರಾಯಶಃ ತಿಳಿಯಲಾರ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಬುದ್ಧಿ ದೈವವನ್ನು ಕುರಿತ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಹೋದ ವೇಳೆ ತಲೆತಿರುಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಹನಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಒಳಗೆ ಹಿಡಿದಿಡಬಲ್ಲದೇ? ಎಲೆ ಒಟ್ಟು ವನವನ್ನು ಒಳಕೊಂಡೀತೆ?

ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಣುವಿಗೆ ಸಮನಾಗಿರುವ ಮಾನವಜೀವ ಈ ಲೋಕದ ಅಪಾರ ದೂರಗಳನ್ನು ಊಹಿಸಹೋದರೆ ಸೋಲಬೇಕು, ಭೀತಿಯಿಂದ ನಡುಗಬೇಕು.

ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತು. ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಅಲ್ಲೆ ಅದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಇದಾನೆನ್ನುವುದನ್ನು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೋ. ಊಹೆ ನಿನಗೆ ಭಯವನ್ನು ತರುವುದಿಲ್ಲ, ಆನಂದವನ್ನು ತರುತ್ತದೆ.

ತಂದೆಯೆ? ಲೋಕದ ತಂದೆತನ ದೇವರ ತಂದೆತನದ ನೆರಳ ನೆರಳು. ಲೋಕದ ತಂದೆಗಳ ಪ್ರೇಮವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳ ಸಾವಿರ ಸಾವಿರ ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ದೇವರ ಕೃಪೆ, ಅವನ ಕರುಣೆ, ಅವನ ವಾತ್ಸಲ್ಯ.

ದೇವರು ನಿನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ತಿದ್ದುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೋ. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊ. ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ದೈವ ನಿನ್ನ ದೋಷವನ್ನು ತೊಳೆದು ಗುಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ದೇವರು ಕೊಡದೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶುಭ ಇಲ್ಲ. ಮೈಯ ಆರೋಗ್ಯ, ಮನಸ್ಸಿನ ಶಾಂತಿ, ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಅರಿವು, ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಎದುರಿಸುವ ಕೆಚ್ಚು: ಇದು ಯಾವುದೂ ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿಂದಲೇ ಒದಗಬೇಕು.

ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿರುವುದು ನನ್ನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಹಲವು ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಸಂಗತಿ ನಾವು ೧೯೨೪ ರ ಆಚೆ ಸಂತಾನ ಸಾಕು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದು.

ಈ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಶುಭಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾಯಿತು.

ಉಳಿದ ಹಲವು ಸಂಗತಿಯೊಂದಿಗೆ ಈ ಸಂಯಮ ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಎಂದರೆ, ನನ್ನ ಹಣಕಾಸಿನ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಒಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಾನು ಅಧಿಕಾರಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶುಚಿಯಾಗಿ ಇರುವುದನ್ನು ಸಾಧ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದು. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಜೀವ ಅಪಮಾನಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುವುದು ಬೇಡ ಎಂದಾಗ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದೂ ಕೂಡ ಇದರಿಂದಲೇ.

ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಯಮವನ್ನು ವರಿಸಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಫಲ ಹುದುಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನೇನು ಬಲ್ಲೆ?

ಅದರಿಂದಲೇ ಈ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ದೈವ ಕಾರಣ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುವುದು.

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನ, ಒಂದು ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿಯ ಜೀವನದಂತೆ, ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾದ ಒಂದು ಕಾಲದ್ದು. ನಾನು ಕೆಲವು ವರ್ಷ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ; ಕೆಲವು ವರ್ಷ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನು. ಆ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷನಾಗಿ ಹೆಸರು ಬರುವಂತೆ ದುಡಿದ ರೀತಿ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ದಕ್ಷನಾಗಿ ಹೆಸರು ಬರುವಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು.

ಎಂದರೆ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಣೆ ಇರುವಂತೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಣೆ ಇದೆ. ನಮಗೆ ಇದರ ಸ್ಮೃತಿ ಸಂತತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಹೊಣೆ ಸಂತತ, ನಿರಂತರ.

ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ದೈವದ ಕೃಪೆಯಿಂದ. ಆದರೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಬಯಕೆ ನಮಗಿರಬೇಕು.

ಏನು ಮಾಡಿ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾದೀತು ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಾಡಬೇಕು. ಆಗ ಅವನು ಉದ್ಧಾರವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣ ತನ್ನ ನಡತೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ದೈವದ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದರಿಯುತ್ತಾನೆ.

ಎಂದರೆ ಅವನ ಬಾಳು ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಒಳ್ಳಿತಾಗುವ ಯತ್ನದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಸುಖಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಲೋಕ ಜೀವನದೆಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಚೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಪರಮಾಣು ಕೋಟಿಯ ಒಳಗಡೆ ಪರಮ ಪರಮಾಣು ವ್ಯೂಹದಲ್ಲಿ ಪ್ರೋಟಾನ್ ಎಂಬ ತುಣುಕು ನರ್ತಿಸುವ ಜಾತಿಯದು.

ಅವನಿರುವಲ್ಲಿ ಅವನು, ತನ್ನ ಒಂದು ಮಿತಿಯೊಳಗೆ, ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ನಡೆಯಬಹುದು. ಅವನ ನಡತೆ ಲೋಕಜೀವನವನ್ನು ಬೇರೆ ಮೂಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಅವನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಕ್ಲುಪ್ತವಾಗಿರುವ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸ್ವತಂತ್ರನೇ. ಮಗುವಿನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಏನು ಬೇಕೋ ಕೊಂಡುಕೋ, ಎಂದ ರೀತಿ, ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಡೆದಿದಾನೆ.

ಮಗು ಆ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅದು ಎಂಥ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಂಡೀತು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಂದೆಯದು ಒಂದಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಮಗು ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿ ತಂದೆಗೆ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆಯಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇನಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಮಗು ಕಾಸನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಲಿ ಎನ್ನುವುದು ತಂದೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ.

“ಅಯ್ಯೋ? ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ತಪ್ಪಿದರೆ ಗತಿ?”

ತಪ್ಪದೆಂತೆ ನಡೆದುಕೊ; ನಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡು; ಹಾಗೂ ತಪ್ಪೇ ಆದರೆ ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು; ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಪ್ಪಬಾರದೆಂದು ನೀನೆ ಕಲಿಯುವೆ. ಹೀಗೆ ನೀನು ಸರಿಯಾದುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆನ್ನುವುದು ದೇವರ ಇಚ್ಛೆ.

ಎದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮಗು, ಮನುಷ್ಯ ದೇವರೆದುರಲ್ಲಿ.

“ಹೀಗೇಕೆ? ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಲು ಬಿಡಬಹುದೆ?”

ಬಿಡಬಹುದೇ ಏತರದು? ಬಿಡದೆ ನಿನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಎಲ್ಲಿ? ನೀನು ತಪ್ಪದಂತೆ ದೈವ ತಾನೇ ನಿನ್ನನ್ನು ನಡೆಸಿದರೆ ನೀನೊಂದು ಬರಿಯ ಯಂತ್ರ, ಚೇತನ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

“ಚೇತನವಾಗದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ. ತಪ್ಪದೆ ಇರುವುದೇ ನನಗೆ ಇಷ್ಟ.”

ಎಲ್ಲ ಚೇತನವೂ ಹೀಗೆನ್ನುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ದೈವ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಆತ್ಮನಿಲ್ಲ; ಎಂದರೆ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇದು ದೇವರಿಗೆ ಸಮ್ಮತವಲ್ಲ. ಆವನು ಜೊತೆಯನ್ನು ಬಯಸಿದನು; ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

“ಜೊತೆ ಬೇಕೆಂದವನು ನಿರ್ದುಷ್ಟರಾದವರನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.”

ಅದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದಾನೆ. ನೀನು ನಿರ್ಮಲನಾಗಿ ನಿತ್ಯ ಸೂರಿಯಾಗಿ ಅವನೆದುರು ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಬಯಕೆ, ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬೆಳಗುತ್ತಿದಾನೆ.

“ಈ ಬೆಳಗಾಟ ಇದೆಷ್ಟು ಸಾವಕಾಶ!”

ನಿನ್ನ ಮಗು ತಾನಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಯಸುವಂತೆ ಮೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮುದ್ದಿಸುವಂತೆ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದಿದೀಯಾ? ಈ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೆಲ್ಲನೆ ಆಗತಕ್ಕದು. ಆದರೆ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಾಗ ನಿನಗೆ ಒಂದು ತೃಪ್ತಿ ಉಂಟು. ಹೀಗಲ್ಲದೆ ನೀನು ಮಗುವನ್ನು ಕುರಿತು “ಜೋಕೆ, ನನ್ನ ನೆಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇರಲಿ,” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿ ಅದು ಅಂಜಿ ಅಂಜಿ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮುತ್ತು ಕೊಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾದೀತು?

ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಪ್ರೇಮ ಬೆಲೆಯ ವಸ್ತುವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅದು ತಾನಾಗಿ ಮೂಡಿದ ಪ್ರೇಮ ಎನ್ನುವುದು ಏಕೈಕ ಲಕ್ಷಣ.

“ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ನಡೆಯಬಾರದೇ?”

ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಮಗು ಕಲಿಯುವುದು, ನೀನು ಕಲಿಸುವುದು, ಎಂಬ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ಕಾಣಬೇಕು.

ಉಪವನದಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯಲು ಅದನ್ನು ಹೊಕ್ಕವನು ಅದರೊಳಗಿನ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನಡೆದು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲತ್ತ ಓಡಿಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪವನದ ವಿಹಾರ ಅದರ ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಆದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸುಳಿಯುವುದರಲ್ಲಿದೆ.

ಮಗುವನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುವವನು ತುಟಿಯನ್ನು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಸೋಕಿಸಿ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಮುಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕ್ಷಣದ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವ ಯತ್ನ ಇರಲಿ. ದೈವ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದೆ.

“ಆದರೆ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತದೆ.”

ಅಲ್ಲ! ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಎಂದಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಆಟಕ್ಕೆಂದು ಕಾಡಿದ್ದುಂಟೊ? ಎಂದೂ ಇದನ್ನು ಮಾಡದವನು ಏತರ ತಂದೆ? ಗಹನ, ಗಂಭೀರ, ಪ್ರಗಲ್ಭ ಮಹಾಪುರುಷನಾದಾನು; ಅಣ್ಣ ಅಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಣ್ಣ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

“ಏನೆಂದರೂ ಈ ಆಟ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು.”

ಇದು ಸಾಧ್ಯ. ಒಮ್ಮೆ ಅದು ಮಗುವಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ತೋರಬಹುದು; ನಿಜದಲ್ಲಿ ಅದು ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯದ ವ್ಯವಹಾರಕೇಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಳುವೆ ಎನ್ನುವುದು ಅನಂತಕಾಲದ ಒಂದು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಶಕಲ. ದಿನಕಳೆದಂತೆ ನಮಗೆ ಇದು ತಿಳಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

“ಇದು ಹೀಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿಯೇ?”

ಹೌದು. ಒಂದೊಂದು ಜೀವನವೂ ಜೀವದೈವಗಳ ಸಂಬಂಧ ಹೀಗೆ ಬೆಳೆಯುವ ಅವಕಾಶ. ಇದು ತಿಳಿಯದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಭಯಪಡುವೆವು ಬೇಸರ ಪಡುವೆವು.

“ತಿಳಿಯದಿರುವುದು ಏನು? ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆ ಏನು ಎನ್ನುವುದೇ?”

ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಿರುವ ಸಂಗತಿ ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆ ಒಳ್ಳಿತು ಎನ್ನುವುದು; ನಾವು ಒಂದು ಕ್ರೀಡಾಗೃಹದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯನೊಂದಿಗೆ, ಜಟ್ಟಿಯೊಂದಿಗೆ, ಆಡುತ್ತ ಕಾದುತ್ತ ಇದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು.

ನಿನ್ನ ಬಾಳ ದಾರಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡು. ನೀನು ಕಷ್ಟ ಎಂದುಕೊಂಡ ಎಷ್ಟು ಸಂದರ್ಭ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟದ್ದಲ್ಲ ಎಂದು ಈಗ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಬಂದ ಬಾಳನ್ನು ಬಾಳು. ಆದಷ್ಟು ಚೆನ್ನ ನಡೆ. ಹೀಗೆ ಬಾಳುವವನಿಗೆ ಜೀವನ ಒಂದು ಕೇಳಿ, ಗರಡಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ದುಡಿತ. ನೀನು ಹೀಗೆ ಬಾಳಬೇಕೆನ್ನುವುದು ನಿನ್ನ ದೈವದ ಇಚ್ಛೆ.

"ಆದರೂ ಸಂದರ್ಭ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಒಳಿತಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ."

ಸರಿ: ಮಗು ತನ್ನ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಟದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತದೆ.

ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ನಡೆದರೆ ಆಟ ಈಗ ನೀನು ಆಡುತ್ತಿರುವುದಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಒಂದು ಆಟ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲಸ ಕಷ್ಟವಾಯಿತೆಂದು ಉಬ್ಬಸ ಪಡಬೇಡ. ಕಷ್ಟ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರಬಹುದು; ನಿನ್ನ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಎಲ್ಲಿದೆ ಕಂಡುಕೊ. ಅದನ್ನು ಧೃತಿಯಿಂದ ಎದುರಿಸು; ತುಳಿದು ನಿಲ್ಲು. ಇದೇ ಜೀವನ. ಈ ಚಳಕ, ಈ ನಿಶ್ಚಯ, ಈ ತಾಳ್ಮೆ, ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಗೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಂತೆ ಬಾಳಲ್ಲಿ ಸೊಗಸನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾವನೂ ಎಲ್ಲ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಪಾಕದಲ್ಲಿ ಇರಲಾರನು. ಬಹು ವೇಳೆ ಆ ಅತ್ಯುನ್ನತದ ಬದಿಯ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತೃಪ್ತಿ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ಬೇಡ. ಎಂದೋ ಎಲ್ಲೋ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಆ ಅತ್ಯುನ್ನತವನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲೆವಲ್ಲ, ಅದೇ ಪುಣ್ಯ. ಅದು ತಪ್ಪಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಬಹು ಕೆಳಗೆ ಉರುಳದೆ ಇರುವುದೇ ಭಾಗ್ಯ.

ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಜ್ಞಾಪಕ ಇರಲಿ. ನೀನು ದೇವರ ಸ್ವತ್ತು.

ಅವನು ತನ್ನ ವಸ್ತುವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ತನು. ನಿನ್ನ ವಿಷಯ ನೀನು ಕಾತರನಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವುದು. ವ್ಯರ್ಥ ಕಾಲಹರಣ, ಶಕ್ತಿವ್ಯಯ.

ನನ್ನ ಗತಿ ಏನೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡುವುದೇ ಆದರೆ ನನಗೆ ದೇವರು ಗತಿ ಎಂದು ಉತ್ತರ ಹೇಳುವಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು: ಆಗ್ಗೆ ಭಯವೂ ಶುಭವೆ, ಶಂಕೆಯೂ ಮಂಗಳವೆ.

ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಭಯ ಶಂಕೆ ಎನ್ನುವುದು ಬರಿಯ ಹುಚ್ಚು.

ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಸರಿಯಾಗಿವೆ. ಬಹು ದಿವಸದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ನನ್ನ ಬಾಳಿಗೆ ಮಿಲ್ಟನ್ ಕವಿಯ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಂಡೆನು: All is if I have grace to use it so as ever in my great Taskmaster's eye. ಈ ವಾಕ್ಯ ಬಾಳಿಗೆ ಇಂದೂ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಉದ್ಧಾರವಾಗಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ, ಕಾಲಮೀರಿಲ್ಲ; ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹ ಒಂದು ಇರಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ.